COLONIA

JOHN M. DAVIS

John M. Davis

COLONIA

science fiction military thriller

versiunea în limba română

UNCRIS

PROLOG

A trecut aproape un an de când Ryak a cedat comanda. Lumile noastre sunt acum controlate de puternica Forță Defensivă Terestră (Earth Defence Force). Pe măsură ce pacea se extindea, creștea și nevoia noastră de a găsi lumi noi. Unele doar pentru singurul motiv de a le prelua resursele; altele însă, datorită unui rol mult mai important. Colonizarea. Pământul fusese, pur și simplu, exploatat la maximum.

Când am început să cucerim, întinzându-ne cu repeziciune prin Calea Lactee, explorând spațiul necartografiat, am descoperit lucruri uimitoare.

Locuri care puteau fi imaginate doar în cele mai sălbatice vise.

Dar în cazul Satelitului Tanilia, aceste vise au devenit coșmaruri, pentru că am descoperit repede o nouă definiție a Răului. Un nou aspect al fricii; descoperirea unei specii de creaturi moralmente-demonice. Succubus.

Numele lor a venit de la sine, pentru că păreau a fi exact ca demonii din timpurile biblice. Împrăștiau în jurul lor valuri de tragedii, în timp ce imprimau în memoria supraviețuitorilor o nouă definiție a fricii.

Dar, printre cei din Forța Defensivă Terestră erau unii care nu se temeau. Erau ’Marines’. *Un cuvânt care dădea încredere în lupta împotriva noilor inamici descoperiți, oferind celor câțiva supraviețuitori din Colonia Tanilia ceva ce nu prea mai aveau. Speranță.*

•

Când alarma ceasului a început să sune cu putere, scoțându-l pe Jack din visele frumoase, a blestemat printre dinți întreaga lume, după care s-a dat jos din cușetă pregătindu-se pentru ziua ce urma.

Apa rece cu care și-a dat pe față cu mâinile mult solicitate în lipte l-a făcut să se crispeze, dar i-a și trezit imediat simțurile. Și-a frecat încet ochii, apoi s-a uitat în oglinda din fața sa.

Locotenentul Jack Strong, *Earth Defense Marine Corps*. Și chiar dacă în orașul său natal, Dallas, era dimineață, el se afla la bordul navei *Earth Defense 'High Freedom'*. O navă mică de aproape 600 m în lungime. Una dintre navele *Marines* tipice *de atac*. Așa cum era cazul acum.

Urmând semnalul de ajutor emis de o baliză de semnalizare, cursul lor a fost stabilit către Colonia Tanilia, și deși se aștepta să fie o altă urmărire care să-i ducă spre o baliză defectă, el se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău. Așa făcea întotdeauna un bun *marine*.

Locotenentul Jack Strong fusese novice în timpul Primului Război Spațial, câștigându-și pe merit galoanele, în luptă. A mai servit și împotriva lui Ryak în timpul celui de-al doilea Război Spațial. Deci avea experiență de luptă în ambele conflicte majore. Lecția pe care o învățase foarte bine era aceea că trebuie să fie mereu pregătit. Aceasta era nava sa, iar cei 12 membri ai echipajului erau printre cei mai buni din *Earth Defense Marine Corps*. Iar obiectivul lor era clar.

Să aterizeze pe Tanilia și să investigheze, apoi să raporteze direct către *Earth Defense Command*. În plus, printre coloniști se afla și un general în retragere care trebuia extras dacă situația se dovedea a fi periculoasă. Acestea erau ordinele.

— Toți sunt echipați și gata de acțiune, a răsunat o voce prin sistemul de comunicații.

— Bine, spune-le că vin în 5 minute, a replicat Jack, apăsând butonul de contact.

Câteva clipe a rămas nemișcat, gândindu-se la familia sa rămasă acasă. Și-a îndreptat ochii către mica fotografie din mica sa cabină spartană.

Amândouă duceau viața tipică a unei familii de militar, atât cât putea să asigure suburbiile din Dallas. Amândouă îl așteptau și se rugau ca el să se întoarcă cu bine.

Erau mereu în mintea sa, în fiece clipă a zilelor. Chiar și când se pregătea pentru întâlnirea cu ceilalți *marines* de la bord. Își puse pe el tricoul *Earth Defense Marine*, peste pieptul musculos și pielea brăzdată de cicatrici.

— Atențiune! a strigat Bailey.

Era XO al echipajului de aproape doi ani, și-și câștigase încrederea locotenentului, deși avea înfățișarea unui recrut venit direct din tabăra de instrucție.

— De voie! a comandat Jack, așezându-se încet la masa cazonă, care nu era decât o foaie de oțel montată pe patru picioare.

— *Sir*, peste o oră putem intra pe orbită. Acum suntem staționari și așteptăm ordinele dvs, spuse Chandra.

Era drăguță, după standardele *Marines*. Păr negru lung până la umeri, curbe flexibile și zâmbet calm. Era pilotul navei și ofițerul de comunicații.

— Bine, a aprobat Jack. Planul este ca la carte. O echipă de șase va debarca la sol ca să afle ce dracu se-ntâmplă, în timp ce o a doua echipă de șase rămâne în rezervă pe orbită.

— Adică debarcăm șase ca să comute întrerupătorul nenorocitei de radio-baliză, a comentat Bronson.

Toți au chicotit nițel la gluma sa. Avea el talentul de a vedea partea umoristică a lucrurilor, și rareori ajungea să-și pună în practică abilitățile de *marine*. Lipsa perspectivei unei lupte îl plictisea. Cowboy dur și dintr-o bucată, tânjea după o adevărată acțiune de război.

— Șezi blând, și-a avertizat Jack echipajul. Chiar dacă e mai mult ca sigur că ai dreptate, tot trebuie să ne concentrăm la misiune.

Chandra a dat aprobator din cap, strecurându-i o privire lui Jack, care era înconjurat de câțiva membri ai echipajului.

Se bârfea demult că cei doi erau „cuplați”, pentru că atunci când străbăteau hăul negru se bârfea mult.

S-a mai zvonit că Wesley își ascuțea pumnalele cu mâinile goale, deși echipajul nu lua în seamă asemenea aiureală.

Desigur, el avea două pumnale de lungimea unor macete care erau al dracului de ascuțite, tăișurile sclipind imediat ce erau trase din teacă. Nu avea în dotare vreun instrument de ascuțit, dar fiecare camarad era sigur că avea unul pitit pe undeva. Poate în aceeași trusă cu briciul pe care, de asemenea, nu l-a văzut nimeni, dar trebuia să existe. Dovada era capul perfect ras.

— Deci, care merg să *socializeze* cu idioții de jos și care rămân în tinicheaua asta plutitoare? întrebă Bronson.

— Eu conduc echipa de la sol, a hotărât Jack. Bronson, Twiggy, Renaldo, Wesley și Avery vin cu mine.

— Ăă... fir-ar..., a comentat Lincoln, dezamăgit că trebuie să rămână la bord, în loc să iasă la aer curat.

— Ciocu mic, *marine*! l-a avertizat Bailey.

— Bailey preia comanda în lipsa mea. Chandra, Wilson, Martin, Sayers... și Lincoln, a adăugat el, accentuând ultimul nume în timp ce-i arunca o privire provocatoare. Stați cu curu' pe orbită până primiți alte instrucțiuni.

— Am înțeles! a confirmat Lincoln, cu o nuanță de sarcasm în voce.

— Toată lumea mănâncă ceva, apoi echipa de debarcare își ia echipamentul.

— N-am înțeles niciodată de ce chestiile astea sunt numite 'elicoptere', spuse Bronson zâmbind drăcește. N-au rotoare, pot zbura prin spațiul cosmic... nu pricep deloc.

— Adevărat grăiești, frățicule, a replicat Avery.

Era doar cu puțin mai înalt decât Bronson, dar la fel de dur ca un cowboy. Parcă erau doi băieți de fermă îndesați în uniforme *Earth Defense Marine*. Dar Avery avea părul blond foarte deschis.

Era considerat un *salt* de către toți militarii. O simplă cădere-liberă după desprinderea de nava mare ce rămânea pe orbită devenea apoi unm zbor independent când se activau motoarele helo-ului.

Și chiar dacă nu dădea nici un semn de frică, de fapt Jack Strong se temea la fiecare salt. Astea îl înfricoșau al dracului.

Terminase instrucția de mai puțin de șase luni, când, la primul lui salt, motoarele nu s-au activat. Era doar un soldat printre membrii echipajului, cel mai novice de la bord, totuși a fost singurul care a ieșit din epava distrusă ce se scufundase în apă.

Apa rece de pe *Orion*-7 i-a salvat viața, dar i-a luat pe toți cei din jurul său. De fiecare dată când Jack se pregătea pentru un salt, se gândea la cei care au pierit în acea prăbușire. Aceeași poziție a scaunului din interiorul helo-ului. Aceeași lumină. Același calm pe chipurile echipajului.

— Ești bine, *boss*? l-a întrebat Renaldo, luând loc pe scaunul de lângă locotenent.

— Mda, răspunse Jack, părând nițel detașat de realitate. Ai luat tot ce ai nevoie?

— Carabina de lunetist, sistemul optic... Asta e. Călătoresc cu bagaj puțin.

— Da, văd, zâmbi Jack și se întoarse spre partea cealaltă.

— Doar pistolul și explozivii, spuse Twiggy.

Pentru un om în uniformă era cam scund, dar solid. Dintre toți cei din unitate, Twiggy era cu siguranță cel mai dezordonat, părând că a fost încorporat direct de pe o stradă unde locuia în cutii/ambalaje de carton.

— Da, dar ești expert în ceea ce faci, i-a spus Jack pe un ton confidențial.

— A dracului dreptate ai, *boss*.

— Vom zbura direct către baliză. Când aterizăm, ar trebui să ne aflăm la mai puțin de 100 m depărtare de ea, apuse Avery aflat în scaunul pilotului, făcând calculele necesare.

— Bine, băieți, pregătiți-vă pentru salt. Bronson, ține comunicațiile deschise, ordonă Jack, încercând să-și stăpânească propriile temeri.

— Am înțeles, a confirmat Bronson.

Apăsă un buton de pe aparatul de radio de pe umăr, o lumină verde confirmând activarea acestuia.

— Se aude? a întrebat unul dintre *marines*.

— Tare și clar, spuse Chandra, vocea ei părând că detună în urechile foarte agitatului Jack Strong.

— Țineți-vă bine, i-a anunțat Bronson pe un ton sigur de sine, așezându-se confortabil în scaun.

Instantaneu și fără avertisment, helo-ul și-a început căderea liberă, transformată într-un picaj abrupt care-i ducea către atmosfera planetei.

Aterizează mai repede! Fă-o odată! Jack se ruga, mintea-i întorcându-se la vremea când el și echipajul n-au fost deloc norocoși.

A așteptat nerăbdător să audă sunetul motoarelor, gândindu-se la soție și fetiță pe măsură ce trupul îi era învăluit de un sentiment de neajutorare.

Unde mama dracului sunt motoarele? se întreba Jack, așteptând sunetul care nu mai venea. Dar a venit, aproape spărgându-i timpanele. *O, Doamne!*

După câteva clipe, ambele motoare ale helo-ului au ajuns la putere maximă, forța lor aducând ușurare liderului grupului.

Asta-i viața… tot înainte!

— Wooooo! a chiuit Renaldo, izbucnirea sa bruscă luând prin surprindere jumătate din echipaj.

— Avery, ce dracu e acest sunet? întrebă Jack Strong, aproape strigând ca să se facă auzit.

— Plouă, *sir*. Rupere de nori.

— Ca să vezi. Abia reușesc să-mi aud gândurile.

— Cred că știm de ce *gagii* ăștia nu au răspuns la apelurile radio, spuse Bronson, lovindu-și aparatul de câteva ori. Ploaia e atât de deasă, încât nu pot recepționa nimic de aici.

— *Oameni*, i-a tăiat-o Jack. Sunt *oameni*, exact ca cei care ne așteaptă acasă.

— Nu contează dacă au antene parabolice pentru satelit; nu vor reuși să transmită nici un rahat prin ploaia asta, a replicat Bronson, pe un ton nițel mai reținut. *Sir*.

— Are dreptate, LT, nu văd în fața mea nici până la o lungime de braț. Ploaia e prea deasă, a adăugat Avery.

— Mai verifică o dată calculele. Nu putem vedea, dar ar trebui să fim bine după ce aterizăm, i-a încurajat Jack, rezistând dorinței de a se asigura că vor ateriza întregi.

— Da, *sir*, a confirmat Avery, întorcându-se să refacă calculele ce-i duceau către baliza coloniei.

— Ce vrei să spui? Voi n-ați verificat funcționarea echipamentului? s-a repezit Bailey.

— Ba da… Desigur. Funcționau tare și clar, a răspuns Chandra.

— Cum adică? Sistemul lor de comunicații a picat așa, dintr-odată? Și tu încă recepționezi semnalul balizei lor?

— Da, *sir*. Perfect audibil. Se pare că ai noștri și-au planificat să aterizeze la o distanță de doar câțiva metri de baliza coloniei, a răspuns ea, verificând din nou datele de pe monitoarele albastre ale computerelor.

— Bine, a confirmat Bailey, privind prin fereastra transparentă din fața scaunului pilotului, la albastrul învolburat al planetei de sub ei.

— Ține urechea lipită de receptor. Locotenentul Strong știe să-și poarte singur de grijă. Noi așteptăm… deocamdată.

— Da, *sir*.

— Atenție la mine, cu toții! a ordonat Jack, când, în fine, elicopterul a aterizat pe solul mustind de apă al Satelitului Tanilia.

— Va trebui să vorbiți mai tare ca să vă faceți auzit prin rahatu' ăsta de ploaie prin care va trebui să mărșăluim, l-a atenționat tare Bronson.

— Deh, eu te aud, a confirmat Jack cu o urmă de zâmbet. O să ne udăm nițel, că doar de aceea avem soldă așa mare, a adăugat, stârnind chicotele grupului. Bronson, i-ai pe Twiggy și Avery și vă îndreptați direct către baliză ca să vedeți care-i treaba cu ea. Noi pregătim elicopterul pentru decolare de urgență – dacă-i cazul – apoi vă ajungem din urmă.

— Am înțeles, *boss*, savurând ideea de a fi *la comandă*. Chiar dacă era o secțiune de doar trei oameni.

— Renaldo, treci la stația radio și încearcă iar să-i contactezi pe-ai noștri, de pe orbită. Wesley și cu mine vom reseta sistemele pentru decolare.

— Da, *sir*. Dar nu sunt sigur că pot face mare lucru în atmosfera asta încărcată cu apă.

— N-ai să reușești, a comentat Bronson, care deschidea încet trapa posterioară, blindată, a elicopterului, lăsând să se vadă cea mai deasă ploaie pe care o văzuseră vreodată.

Asta-i viața… tot înainte! se gândi Jack, urmărindu-i pe cei trei ce se îndepărtau prin masele de apă ce se prăbușeau peste ei.

Asta-i viața… tot înainte! O zicere care-l urmărea încă de la Primul Război Spațial. Fusese spusă de XO al său, locotenentul Masterson, și i-a însoțit prin cele mai grele vremuri. Vremi când prietenii cădeau morți în jurul lui, aproape la fel de repede ca ploaia din ziua asta.

În timpul acelui Prim Război, ori de câte ori unitatea sa dădea de dracu, XO îi îmboldea mereu cu această zicere.

De fapt, nimeni nu prea știa ce va să zică, și mulți se întrebau dacă măcar locotenentul Masterson însuși știa. Totuși, aceste cuvinte îi îmboldeau de fiecare dată, și rămăseseră gravate în mintea lui Jack Strong.

După ce a închis trapa ermetic, Jack s-a întors către ceilalți rămași din grup. Renaldo și Wesley.

— Nimic de făcut, *sir*, a raportat Renaldo, nereușind încă să stabilească o legătură clară cu nava de pe orbită.

— Bine. Înregistrează un mesaj ca să știe că nu putem face contactul datorită ploii, apoi fă-l să fie transmis automat și repetat. Așa, dacă vom fi deconectați din cine știe ce motive, nu vor năvăli trăgând cu armele, a adăugat, răsucindu-se ca să vadă ploaia ce ropotea pe parbrizul securizat al elicopterului. Pentru că mie mi se pare că e a' dracului de liniște p-aici.

— Am înțeles, *boss*.

— Wesley, ia proviziile obligatorii. Câteva rații și ceva muniție suplimentară. Iar tu, Renaldo, ia un dispozitiv cu vedere în infraroșu ca să putem vedea ceva prin mizeria asta.

— Îl am deja pe cel atașat la armă, a zâmbit mândrul lunetist.

— *Klumea!* a replicat Jack, văzând că încrederea sa în *marine* era din nou confirmată. Plecăm în 5 minute.

— Nimic în infraroșu, spuse Renaldo, costumul său de ploaie, verde, supradimensionat, părând să învăluie jumătate din lungimea carabinei de lunetist pe care o ținea *la ochi*.

— Bine, continuăm înaintarea, a ordonat Jack, făcându-i semn lui Wesley să treacă în frunte. Eu sunt în spatele tău. Renaldo, ne acoperi *șasele*.

— OK, boss, spuse lunetistul, întorcându-se ca să-și poată folosi dispozitivul termic către ariergardă.

— Înainte. Pot vedea o ușă mare.

Și-a pus macetele în tecile de la coapse și a ridicat arma semi-automată.

— Acesta e locul. Aici ar trebui să fie baliza noastră, și restul echipei, spuse Jack.

Ploaia continua să cadă greu pe pietrișul de pe terenul ce înconjura colonia.

— Să-i verificăm pe ai noștri. Spune-le să răspundă la afurisitul de radio și apoi să ne cărăm dracului de aici.

— Nu este energie, a observat Wesley când au ajuns la ușa cea mare care avea aproape 3 m înălțime.

— Ce?

— Ușa, vreau să spun. Nu este alimentată cu energie. Am tastat codul militar, dar fără energie nu pot face nimic.

Vocea lui Wesley abia se auzea prin detunetul ploii.

— Ce căcat, s-a înfuriat Jack, la fel de agasat de ploaie ca și ceilalți. Încearcă să bați în ușă, dar tare. Fă-i să știe că ești un *marine* din *Defensiva Terestră*.

Wesley a început să bată cu pumnul în oțelul gros al ușii, stârnind un ecou profund ce reverbera la câteva sute de metri.

— Văd ceva! a anunțat Renaldo, îngenunchind și privind intens prin dispozitivul termic.

— Ce anume?

— Habar nu am, LT, dar se mișcă cu repeziciune.

— Grupul lui Bronson?

— Nu. Văd doar o singură semnătură termică care fuge de rupe pământul.

— Stai cu ochiul în aparat, a ordonat Jack, apoi s-a întors către Wesley, care continua să bată cu putere în ușă.

— Sunt Locotenentul Jack Strong din *Marine Corps, Defensiva Terestră*. Vă ordon să deschideți ușa, altfel n-am de ales decât să tai o trecere prin ea.

S-a auzit cum cineva din interior a început să deschidă precaut câteva dintre zăvoare.

— Cred că eu ar fi trebuit să-i ameninț cu un tăietor cu plasmă… pe care nu-l avem, a comentat Wesley, zâmbind către XO.

— Pregătește-ți carabina și stai pe fază, măcar până aflăm ce mama dracului se-ntâmplă.

— Identifică-te! a strigat Renaldo, încercând să mențină semnătura termică în reticulul lunetei.

Și Jack și Wesley s-au întors, dându-și seama că lunetistul chiar a văzut ceva îngrijorător.

— Înăuntru, a ordonat Jack, și ambii *marines* de sub comanda sa au executat imediat.

Un tip înspăimântat s-a dat doar puțin înapoi. Era vizibil înfometat.

— Îmi pare rău, spuse Jack, îndepărtând încet țeava armei lui Wesley ațintită asupra chipului omului. Suntem *Marines* din *Defensiva Terestră*.

— Nu… n-ar trebui să vă aflați aici, a ripostat ciudatul cu voce tremurândă.

— Repet, suntem *Marines* din *Defensiva Terestră*. Colonia voastră a întrerupt comunicațiile de cel puțin două săptămâni. E procedura standard să fie trimis un grup de *marines* ca să vă verifice, și – ei bine – noi suntem acel grup, spuse Jack privind în jur prin încăpere, care nu părea a fi altceva decât un depozit prăfuit.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Wesley, coborându-și carabina de la umăr, deși cu oarecare ezitare.

— Morți. Cei mai mulți. Câțiva dintre noi am reușit să ne retragem aici și să menținem poziția. Dar ieșirea dincolo de ușa asta înseamnă sinucidere, răspunse omul.

— Morți?

— Da. Totul e înregistrat, dar trebuie să veniți pe aici. Repede.

— După limbaj, pari a fi militar.

— Sunt general în retragere, a recunoscut omul. Vă rog, veniți pe aici, spuse, îndemnându-i pe cei trei *marines* către spatele clădirii.

— Ceva imagine termică? a întrebat Jack.

— Nu, ploaia continuă să fie prea deasă.

— Stop, a hotărât Jack, oprindu-i pe toți. Ascultați, avem oameni în exteriorul acestor uși și nu am intenția să-i abandonez. Așa că, generale, fie rămâneți aici cu noi și-mi răspundeți la întrebări, fie facem cu toții o ieșire afară, în ploaie, ca să-i căutăm.

— Gradul meu nu mai contează, fiule, nu mai sunt în serviciul activ. Și eu am oameni, ascunși în fundul acestei clădiri și speriați de moarte. Majoritatea sunt femei și copii. Înțeleg și-ți respect preocuparea pentru oamenii tăi, dar trebuie să mă înțelegi și pe mine. Altfel, vom avea o problemă, spuse sec generalul.

— Copii? a întrebat Jack.

— Te rog. Vino pe aici.

— Voi doi rămâneți la ușă. Orice se apropie și nu poartă uniforma noastră… Știți ce aveți de făcut.

— OK, boss, a confirmat Renaldo, manevrând închizătorul armei ca să introducă cartuș pe țeavă.

Deși era doar o singură clădire, era cu adevărat mare. Menită a fi centrul coloniei – o clădire guvernamentală, care avea și rol de adăpost antiatomic – nu avea ferestre și doar o singură intrare.

— Trebuie să știu de ce au murit cei mai mulți dintre coloniști. Și vreau să te gândești bine la ce spui înainte de a răspunde, pentru că sunt obligat de codul *Defensivei Terestre* să raportez răspunsul tău direct superiorilor mei.

— Puțin îmi pasă de superiorii tăi, spuse generalul ezitând. Adevăratul judecător, juriu și călău se află dincolo de această ușă.

— Cine? a întrebat Jack, oprindu-l momentan pe general cu o puternică strânsoare a mâinii.

Fără să răspundă, generalul s-a desprins din strânsoare și s-a aplecat ca să ridice un grătar metalic din podea, dând la iveală zece supraviețuitori.

— Dumnezeule mare! a înlemnit Jack văzând nouă copii, nici unul mai mare de 7 ani. Fiecare dintre ei stătea în câte o mică groapă, împreună cu o femeie-civil.

— Doar ei au mai rămas, locotenente. Iar răspunsul la întrebarea ta: *demonii.*

— *Demoni?* a întrebat perplex.

Dar, înainte ca răspunsul să poată veni, în depărtare au început să răsune împușcături asurzitoare.

— Raportează! a strigat Jack, năvălind către intrare.

— Arme de-ale *Defensivei Terestre*, dar nu ale noastre. Poate că e grupul lui Bronson? spuse Renaldo.

— Deschide ușa! a ordonat Jack.

— Locotenente, așteaptă! l-a rugat generalul, încercând din răsputeri să-l facă pe *marine* să renunțe. Dacă *demonii* sunt afară, deschiderea ușii ne va pecetlui soarta.

O clipă, Jack a analizat rugămintea generalului, gândindu-se și la oamenii săi aflați în ploaie. Focurile de armă răsunau sălbatic dincolo de metalul gros al ușii.

În cele din urmă, a ordonat:

— Deschide!

Și-a luat micul *shotgun* de la spate și l-a armat dintr-o singură mișcare a mâinii. Iar după ce Renaldo s-a întins pe burtă, cu

carabina sa de lunetist pregătită și ațintită spre ușă, Wesley a început să deschidă încet ușa.

Luându-i prin surprindere, Bronson s-a prăbușit efectiv prin deschizătură. Trupul îi era acoperit de un amestec de noroi, sânge și apă.

Twiggy a năvălit și el înăuntru, după care a încercat să închidă ușa fără a mai aștepta să i se ordone.

— Închideți ușa! a urlat Bronson, dându-i o mână de ajutor camaradului său aflat în stare de șoc. Închideți dracului ușa!

— Stai! Avery, a amintit Jack, gata să intervină.

— L-a luat dracu'… în bucăți! striga Bronson, fără a înceta să încerce închiderea ușii. Ajutați-mă imediat careva să închid ușa asta! a adăugat, tremurând de efort.

Cu ajutorul generalului și al locotenentului Jack Strong, zăvoarele au fost trase, iar oroarea din blestemata de ploaie a rămas afară.

— Băga-mi-aș…, a comentat Twiggy, lăsându-se să alunece în poziție șezândă.

— Să-mi spună careva ce mama dracului se-ntâmplă! a cerut Jack, și-și ațintì *shotgun*ul asupra generalului.

— Te rog, spuse bătrânul ridicând ușor mâinile.

Dar, hotărât să obțină răspunsuri, Jack a menținut arma neclintită. Până când a observat un puștan care se apropie de ei, urmat de alți câțiva supraviețuitori.

În cele din urmă a coborât arma, dar fără să-și dezlipească privirea rece de la general, Jack a dat din cap:

— Începe să vorbești.

— Noi îi numim *demoni*. *Succubus*. Dar adevărul este că nu suntem siguri ce sunt.

— Așa este, băga-mi-aș…, strigă Bronson care încă mai tremura nițel de frică.

— Bronson! Ciocu' mic! l-a întrerupt Jack cu autoritate pentru că se gândea la copiii care îi priveau.

— Ne ocupam de colonizare, executând operațiunile conform protocolului și, pe bune, totul mergea șnur, a adăugat generalul. Apoi, într-o zi, oamenii au început să dispară. La început am suspectat că avem un criminal printre ai noștri, dar am început să-l vedem pe acest *demon*. Foarte înalt, foarte palid. Cu aripi.

— Aripi? a întrebat Jack suspicios.

— Da, aripi, confirmă ferm generalul. Nu cu pene, cum ai putea crede, ci din oțel. Ascuțite ca niște lame. În cele din urmă i-am convins pe ceilalți să se retragă cât mai aproape ca să-i putem supraveghea mai bine pe oameni, dar atunci, creaturile *succubus* au început să vină aici. Nu se tem de noi, nici de arme. Pur și simplu vin aici și ucid.

— Ai spus '*ei*'... despre câte creaturi vorbim?

— Nu suntem siguri nici acum. Poate doar câteva, poate câteva duzini. Poate mai multe, a adăugat cu regret.

— Nu contează *câți* sunt, a intervenit Bronson, calmul său obișnuit începând să cedeze. Noi am întâlnit doar unul. L-a ciopârțit în bucăți pe Avery, cu aripile, chiar lângă mine.

Jake l-a privit o clipă, străduindu-se să absoarbă toate informațiile, după care s-a întors către general, care acum avea toți supraviețuitorii în spatele său.

— Și n-ați încercat deloc să cereți ajutor prin radio?

— Sigur că am făcut-o. Am încercat chiar de la început. Am făcut tot posibilul să transmitem un mesaj prin blestemata asta de ploaie. Ca ultimă soluție, am trimis afară un grup care să încerce activarea balizei de ajutor aflată în capătul celălalt al coloniei. Dar nu s-a mai întors nimeni.

— Puteți fi mândri de ei. Navele noastre au detectat semnalul balizei în urmă cu câteva zile. De aceea am venit noi.

— N-am știut ce altceva să mai facem, așa că generalul și cu mine am adus copii aici. Voiam să-i punem la adăpost. Părinții lor au fost de acord să lupte destul de mult timp cu *demonii*, cât să putem ajunge aici. De atunci stăm încuiați înăuntru, a intervenit femeia, cu voce caldă, dar plină de disperare.

— Julia, totul este în regulă. Sunt sigur că în curând vom fi în siguranță.

— Ați făcut bine că ați adus copii aici. Această clădire e ca un fel de adăpost antiatomic, și presupun că pregătirea militară a generalului v-a fost de folos în acest caz.

Generalul a dat doar din cap, mândru că este un soldat atât de eficient.

— Dar – a continuat Jack după o pauză – vestea proastă este că ajutorul încă nu vine. Nu prea curând.

— Nu înțeleg, s-a încruntat Julia.

— Ei bine, doamnă, nava *Marine Corps* pe care o avem pe orbită este una mica. Cei pe care ne vedeți aici plus ceilalți șase de la bordul navei orbitale.

— Nu puteți chema ajutoare?

— Nu, doamnă. La mai puțin de un minut de la intrarea în atmosferă, am pierdut capacitatea de comunicare cu nava orbitală. De vină este aceeași ploaie care v-a împiedicat vouă apelurile radio.

— Dar nu vor trimite mai mulți soldați ca să vă caute pe voi? a întrebat Julia, a cărei îngrijorare se adâncea.

— În cele din urmă, da. Dar după intervalul obligatoriu de 30 zile, când va fi trimis un transportor al *Defensivei Terestre* ca să ne caute.

— Aveți vreo unitate *mech* la bordul navei voastre? a întrebat generalul.

— Două, dar sunt doar mecanici.

— Nu înțeleg! Unitățile *mech* ar trebui să fie soldatul suprem, protectorii rasei umane! – Julia era nesigură asupra șanselor lor de supraviețuire.

— Da, doamnă, varietatea '*soldat*' chiar sunt, dar avem în serviciu și o grămadă de versiuni '*mecanic*', iar la bordul navei noastre exact pe astea avem. Pot suda nemaipomenit de bine, dar nu sunt echipați și programați pentru luptă.

— Prin urmare, nu avem nici o șansă? a înțeles Julia cu dezgust.

— Ceea ce a trimis *Defensiva Terestră*, doamnă, este grupul de cei mai duri *marines* aflați de partea acesta de Twalian, spuse Jack, arătând către oamenii săi. Noi toți suntem așa. Supraviețuirea este o posibilitate reală, dar trebuie să abordăm inteligent situația.

— Șansele noastre de supraviețuire au crescut sensibil odată cu sosirea voastră. Și suntem recunoscători pentru asta, spuse generalul.

— După cum deja știți, noi nu ne facem doar datoria, a replicat Jack cu o înclinare a capului. Dar trebuie să știu dacă mai există vreun alt punct de intrare în această clădire. Sistem de ventilație, tuneluri?

— Nu, tot aerul respirabil vine prin grilajul de oțel de pe acoperiș. Apoi este trecut printr-un sistem de filtrare și pompat înăuntru prin orificiile aflate în partea superioară a pereților. Iar

orificiile sunt mai mici decât o monedă obișnuită. Sistemul nostru de ventilație este sigur. Nu există tunele, nici ferestre. Doar o singură ușă.

— Bun, e un început. Renaldo, tu și cu Wesley rămâneți la ușă. Vom face cu schimbul aici. Asigurați-vă că e mereu închisă și blocată în permanență, le-a ordonat celor doi.

— Bronson, tu și Twiggy găsiți ceva cu care să vă curățați puțin. Verificați-vă armele și prezentați-vă la mine peste 15 minute.

•

— Ceva? a întrebat Bailey, apropiindu-se de mica Punte de Comandă a navei lor.

— Nimic, *sir*, raportă Chandra. Deși ar fi trebuit să facă măcar apelul de control.

— Așa e, a confirmat XO, uitându-se lung prin fereastra orientată către suprafața satelitului.

— Ce să facem?

— Adu-l pe Lincoln la postul de comunicații; zi-i să-și miște curul aici.

— Da, *sir*.

Și Chandra a făcut anunțul prin sistemul intern de comunicații al navei.

•

— Mda, am luptat ci inamici mult mai periculoși decât ce-o fi în exteriorul acestei clădiri, spunea Jack, răspunzând întrebării adresate direct lui de un puști de vreo șase ani, foarte înfometat.

Julia l-a privit aprobator, știind că puștiul avea nevoie de încurajare.

— Am luptat împotriva unor dușmani mult mai răi, a adăugat.

— Îi vom vedea curând pe mami și tati? întrebă o fetiță, luându-l prin surprindere pe *marine*.

— Eu…, începu să răspundă, făcând pe dracu-n patru să-și stăpânească emoțiile, și îngenunchind în fața ei. Nu sunt sigur, păpușă. Nu sunt sigur, a adăugat, uitându-se o clipă la Julia. Dar știu că mami și tati au rămas afară ca să lupte pentru tine. Ca să

fii în siguranță. Iar acum, asta e datoria noastră, chiar dacă ei încă mai sunt acolo, afară, spuse, reținându-și cu greu lacrimile. Îi vom găsi.

Mulțumesc. Julia a mișcat doar buzele, cu ochii inundați de lacrimi.

Jach i-a răspuns cu o înclinare a capului, apoi s-a ridicat în picioare.

— Bronson, Twiggy, mergeți și-i schimbați la ușă pe Wesley și Renaldo. Trebuie să vorbesc cu ei.

Fără grabă și cu foarte multă reticență, cei doi au preluat garda la ușă.

— Copiii au nevoie de mâncare, le-a spus locotenentul Jack Strong lui Wesley și Renaldo aflați lângă el. Și asta cât mai curând posibil.

— OK, *boss*, a confirmat Renaldo, ambii *marines* fiind de acord, ca și generalul și Julia.

— Rațiile din helo…, a început Jack să sugereze.

— Proastă idee, *boss*, l-a întrerupt Renaldo.

— Adică?

— Bronson a crezut că vom avea parte doar de o călătorie scurtă, i-a spus lunetistul.

— Adică?

— A crezut că e mai bine să aducem cu noi articole de lux.

Jack se uita fix la el, așteptând ca *marine* cel scump la vorbă să continue.

— Adică a luat doar vodkă și ciocolată.

— Băi, pul…, începu Jack să se răstească, dar s-a oprit scurt când și-a dat seama că toți copii sunt în apropiere.

L-a înhățat de cot pe lunetist și l-a tras destul de departe ca să poată avea o *discuție* cazonă.

— Băi, pulache, adică voi ne-ați tras-o, iar containerul metalic care, în mod normal, conține rații de campanie, acum e plin cu pileală și ciocolată?

— Ăă… de fapt, vodkă.

— Băga-mi-aș… în vodka voastră! a mârâit CO. El e un idiot pentru că a avut o asemenea idee, iar tu ești idiot pentru că ai făcut-o!

— Da, *boss*… *sir*.

— Termină cu *boss*ăria, Renaldo, acum e ceva serios. Copii ăștia nu au mai mâncat de prea mult timp.

— Spune-mi ce să fac și e ca și făcut, a replicat lunetistul, uitându-se la copii.

— Asta-i întrebarea de un milion de dolari, a bombănit Jack. Atenție la mine! a ordonat tare, făcându-i pe toți *marines* să ia poziție de *'drepți'*.

— Nu avem vești de la echipa noastră de la sol. Ar fi trebuit să raporteze până acum, spuse Bailey micului grup adunat pe Puntea de Comandă a navei. Lincoln și Sayers vor lua al doilea helo și vor executa un zbor la josă altitudine. Doar o recunoaștere. Vă duceți cururile sub plafonul dens de nori și vedeți ce se întâmplă. Apoi vă prezentați direct la mine. Pas alergător!

— Da, *sir*, a confirmat Lincoln, solidul *marine* cu bărbie pătrată și cu părul negru având un aspect de huligan.

— Atenție, Lincoln, doar o recunoaștere! a subliniat Bailey.

— Am înțeles.

Era o atenționare binevenită, Lincoln având faima de a fi impetuos. Mai degrabă făcea ceea ce era nevoie să facă, chiar împotriva ordinelor directe. Era un *marine*, nu un politician.

Regulamentul nu era punctul său forte, iar cei mai mulți din cadrele *Defensivei Terestre* nu și-l doreau în unitățile lor. Dar Locotenentul Jack Strong a fost excepția. El aprecia un om după valoarea sa. Iar Lincoln îl respecta ca lider. Era doar unul dintre motivele pentru care Bailey a simțit nevoia să-i atragă atenția asupra sensibilității misiunii ce urma să o execute.

Apoi mai era și Sayers. *Marine* tipic, un dur, deși nițel neglijent. Tuns periuță și cu un fizic lucrat de flotările zilnice. Deși era un bun marine, foarte eficient în lupta cu carabina, talentul său era echipamentul digital. Putea efectiv să vadă *chestii* pe monitor în timpul unui zbor razant deasupra unei zone, pe care cei mai mulți dintre ceilalți le-ar fi ratat. Avea o deosebită atenție pentru detalii.

Și chiar dacă Bailey era oarecum îngrijorat, nu mai avu timp să-și revizuiască ordinele. Cei doi se urcaseră deja în helo, pregătindu-l pentru *salt*. O făceau atât de rapid, încât ceilalți au început să se întrebe dacă nu cumva ordinele primite au interferat

cu propria rutină. Cea care consta în a mânca, a dormi... și cam atât.

— Mențineți contactul cu noi în tot timpul zborului. Asigurați-vă că au aterizat la punctul stabilit.

— Da, *sir*, a confirmat Chandra, care continua să testeze echipamentul de comunicații.

Apoi, fără nici un avertisment, helo a fost ejectat prin trapa largă, ventrală, din hangarul posterior, începându-și căderea liberă.

Acum se vedea doar goliciunea hangarului. Un compartiment mare, cu pereți de oțel și două deschideri în podea, fiecare fiind – în mod normal – 'casa' helo-urilor fixate în brațe de oțel. Dar acum, Bailey putea privi prin cele două deschideri la strălucirea satelitului de dedesubt.

— Nu mi-a plăcut niciodată rahatu' ăsta! a strigat Lincoln, ambii *marines* fiind strâns fixați în chingi, în timp ce helo cădea ca o piatră prin atmosfera satelitului.

— Mda, ploaia împiedică toate comunicațiile cu exteriorul. Nici asta nu e ceva care să-ți placă, spuse Sayers.

— Dă-o dracu', oricum, nu vreau să vorbesc despre asta. Stai cu ochii pe monitoare cât executăm o razantă rapidă, i-a răspuns Lincoln.

— Contează pe mine.

— Ce-i? a întrebat Bronson furios. Tocmai m-am uscat!

— Taci și-nghite! i-a replicat Jack. În primul rând, e vina ta că helo este încărcat cu vodkă!

— Oricum, cred că partea cea mai grea va fi să ajungem la helo. Habar nu ai cu ce ne confruntăm, LT, a comentat Twiggy.

— Indiferent cine se află de cealaltă parte a ușii, habar nu are cu cine se pune, a ripostat Jack, proptindu-și carabina în umărul drept. Mă uit la o grămadă de puști înfometați, iar asta mă scoate al dracului din sărite.

— Și noi ce trebuie să facem? a întrebat Bronson cu o urmă de sarcasm.

— Datoria, a enunțat sec Jack. Renaldo și Wesley rămân aici cu supraviețuitorii, în timp ce noi ne deplasăm la navă. Încercăm

să-i contactăm pe ai noștri și aducem tot ce ar putea să le fie de folos acestor supraviețuitori.

— Jack, nu înțelegi. Blestemățiile alea de afară... nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut noi. Deplasarea asta scurtă până la helo nu va fi chiar atât de scurtă dacă bastarzii ăia mai sunt pe afară.

— Atunci aleargă repede, a replicat Jack. Iar dacă n-ai încotro, ucide-i pe bastarzi.

— Mdea, mormăi Bronson dezgustat.

•

— Văd ceva, spuse Sayers, când helo a survolat colonia la joasă înălțime, deși nu puteau vedea nimic prin ploaie.

— Ce anume?

— Un mesaj de la echipa de la sol. Pare a fi transmis și repetat automat, dar sunt în regulă. Ploaia le-a anihilat transmisiile către nava orbitală, ceea ce e de înțeles.

— Am înțeles. Ploaia asta e deasă ca o rupere de nori.

Sayers a chicotit aprobator, continuând să monitorizeze tot ce putea auzi în receptoare.

— Virez ca să mai executăm o survolare, apoi îi raportăm lui XO. Să afle și el că totul e OK, spuse Lincoln plin de încredere.

•

— Futu-te-n...! a răcnit Bronson, întorcându-se să tragă câteva focuri în perdeaua de ploaie din spatele său.

Era puternic, dar se mișca cu greutate pentru că trebuia să-l tragă cu mâna stângă pe greu rănitul Twiggy.

— Du-l la helo. E drept în față. Eu am să fac tot ce pot ca să-i țin pe loc! a strigat Jack, vocea fiindu-i aproape acoperită de zgomotul ploii.

Încă nu văzuseră exact *’ce’* anume îi urmărea, dar știau că rănile lui Twiggy sunt grave. Pieptul îi fusese despicat fără ca măcar să vadă cineva inamicul. Erau efectiv orbiți de ploaie. Abia dacă reușeau să distingă silueta estompată a helo-ului.

Ca lider, locotenentul Jack Strong se simțea oribil, pentru că se îndrepta spre helo urmat de oamenii săi. Fiecare fibră a militarului din el îndemna să se întoarcă imediat ca să-l ajute pe

Bronson să-l transporte mai repede pe camaradul lor rănit. Dar ființa umană dinăuntrul său știa că pentru ca acei copii din adăpost să supraviețuiască, trebuia ca măcar unul singur dintre *marines* să se întoarcă cu helo-ul. Era singura lor speranță.

Astfel, după o scurtă ezitare, Jack a hotărât să se întoarcă, să-și ajute oamenii de sub comanda sa. Dar numai după doi pași l-a văzut pe Bronson prăbușindu-se mort, și scăpându-l din mână pe Twiggy.

A fost un moment care va rămâne pe veci întipărit în mintea sa. Twiggy, expertul în explozivi al grupului, întinzându-se disperat către Jack, doar ca să fie tras rapid înapoi și să dispară în ploaia deasă. Imediat s-au auzit urletele celui condamnat.

Militarul și ființa umană din sufletul lui Jack s-au pus, în fine de acord.

Intră în helo.

După apăsarea tastelor în succesiunea corectă, ușa helo-ului s-a deschis, ajutată și de împingerea cu forța disperării a brațelor lui Jack, care părură gata să se rupă fiind supuse unui asemenea efort extrem.

— Echipa de la sol, vă aud tare și clar – răsuna vocea lui Sayers din receptoarele helo-ului.

— STAI! a răcnit Jack, închizând rapid ușa. STAI! STAI! răcnea, manevrând butoanele.

— Chiar la timp, LT, tocmai eram gata să ieșim din atmosferă. Transmiteți mesajul, a replicat Sayers.

— O, Doamne! spuse Jack, bucuros că i-a contactat la timp. Vreau să-i transmiteți un mesaj lui Bailey.

— Foarte bine, *sir*, continuați.

Vocea lui Sayers suna calm chiar și prin filtrul digital al aparaturii de comunicații.

— Spune-i că Bronson, Twiggy și Avery sunt morți. La fel și cea mai mare parte dintre coloniști.

— Scuze, *sir*, *'morți'*? Repetați! a cerut Sayers incredul, ca și cum ar fi crezut că sistemul de comunicații s-a defectat.

— MORȚI! a confirmat Jack tare. Vreau el să contacteze Comandamentul Defensivei Terestre și să ceară ajutor pentru aici. Mai vreau să formeze o a doua echipă de debarcare la sol. Aduceți multe arme și pachete cu rații. Supraviețuitorii sunt, în cea mai mare parte, copii și sunt flămânzi.

— Aha, făcu Sayers, care a avut nevoie de o secundă ca să-i împărtășească veștile lui Lincoln. Așa voi face, *sir*. Ce trebuie să-i spun lui Bailey când va întreba cum au murit oamenii?

— E ceva aici.

— *'Ceva'*, adică ce? Contaminare? Animale? a întrebat Sayers.

Până în acest moment, locotenentul Jack Strong nu prea a fost sigur de el. Dar, privind prin parbrizul securizat al helo-ului, a văzut. Pe câțiva dintre ei. Exact așa cum îi descrisese generalul. *Demoni*.

Foarte înalți, foarte palizi, chipurile lor părând a fi făcute din bucățele de carne. Ca o foarte gravă grefă de piele, și cu ochii absolut negri. Și chiar dacă a crezut că generalul este ori nebun, ori victima stresului prelungit, descrierea sa a fos corectă. Aripi mari făcute dintr-un material precum oțelul, cu marginile ascuțite ca niște lame, și gheare groase la degete.

Mai rău de-atât, câteva duzini dintre ei păreau să vină din spatele celui mai apropiat de helo, făcându-l pe Jack să se întrebe cât de mulți sunt de fapt.

— *Sir?* a apelat Sayers.

— Verifică videoul pe care ți-l trimit, a spus Jack, apăsând pe tabloul de bord butonul de înregistrare/transmitere.

O simplă placă de parbriz securizat îl separa pe liderul unui grup de *marines* din Defensiva Terestră de ceea ce părea a fi însuși diavolul, desi nu era posibil. Dar, monstrul a început să zgârie provocator sticla, parcă zâmbind în timp ce se holba la Jack cu ochii negri.

Pornind motoarele helo-ului, Jack s-a aplecat, până ce între chipurile lor aflate de o parte și de alta a sticlei a fost mai puțin de 30 cm. Cu degetul mijlociu i-a arătat semnul universal însemnând *'să ți-o trag'*, în timp ce manevra helo-ul în marșarier către adăpostul coloniștilor.

— Ăsta-i semnalul, spuse Renaldo, auzind zgomotul produs de motoare. Deschidem ușa! a adăugat, îndemnându-i pe Wesley și pe general să-l ajute să miște ușa grea de oțel, pe măsură ce helo-ul se apropia, în final proptindu-se chiar în cadrul acesteia.

Ușa elicopterului s-a deschis către interiorul adăpostului, în timp ce fuselajul asigura baricada necesară contra celor ce-i voiau morți.

— Țineți-vă bine, *sir*, trimitem ajutor cât se poate de repede, a anunțat Sayers.

Helo a mai executat un ultim survol la joasă înălțime, după care s-a ridicat în atmosfera superioară pentru a rapoartele descoperite lui Bailey și, în final, Comandamentului Defensivei Terestre.

— Cristoase, ce dracu a fost asta? întrebă Lincoln.

— N-nu…, a încercat să răspundă Sayers, după care a făcut o pauză ca să-și recâștige cumpătul. N-nu sunt sigur. Dar trebuie să-i ducem videoul lui Bailey. Rapid.

Conștient de această necesitate, Lincoln a accelerat în plin motoarele.

Locotenentul Jack Strong a rămas câteva momente împietrit în scaunul pilotului, continuând să privească fix prin perdeaua de ploaie care ascundea parțial creaturile ucigașe.

Nu a mai văzut niciodată această rasă.

Tot antrenamentul, războaiele, spaima morții pe câmpul de luptă; toate au contribuit și l-au făcut să fie războinicul care era. Puternic și neînfricat.

Dar, uitându-se afară la cei ce semănau cu niște *demoni*, în ai căror ochi lucea nebunia măcelului, Jack simțea că tremură ușor.

— *Sir!*

S-a întors brusc, cu pistolul smuls dintr-o singură mișcare din toc ațintit asupra lui Renaldo.

— Hei, *sir*, eu sunt, spuse încet lunetistul, ridicând ușor mâinile.

— Scuză-mă, spuse, coborându-și pistolul. Băga-mi-aș…

— Ce-i pe-afară… e chiar așa cum am fost avertizați?

— Nu știu ce dracu sunt… sau cine sunt, dar generalul a avut dreptate. Mie mi se par că seamănă cu niște *demoni* ca la carte.

— Ai reușit să-i trimiți mesaj lui Bailey? Am auzit un helo zburând pe deasupra, a vrut să afle Renaldo.

— A fost Sayers, și da, i-am trimis un video cu bastarzii ăștia. I-am ordonat să ia legătura cu Comandamentul și să ne trimită ajutor aici.

— Cât va dura ca să vină?

— Despre asta, trebuie să discutăm cu toții, spuse Jack, întorcându-se ca să se uite iar la grupul de demoni, siluetele lor părând să se disipeze prin ceața ploii.

— Vestea bună este că am reușit să alarmez echipajul de pe orbită. Acum ei știu că ne aflăm aici, asediați, și au un video cu *chestiile* ale a de afară.

Locotenentul Strong i-a privit pe fiecare în ochi, inclusiv pe copii.

— Și care sunt veștile rele? A întrebat generalul.

— Veștile rele? A repetat Jack surprins. Păi, mai întâi, trei dintre oamenii mei sunt morți. Și aproape toți ai dvs.

— Cât mai durează până vin ajutoarele? Când îi vom putea duce pe copii de pe acest „bolovan”?

— Bună întrebare, i-a răspuns Jack, pe un ton mai relaxat decât cel folosit când vorbise cu generalul. Ceilalți din echipajul meu vor veni aici foarte curând, mai mult de atât, nu știu. Durează mult până ce se pun rotițele în mișcare ca să fie trimisă aici o forță suficientă.

— Nu-mi spui nimic nou, a comentat generalul, gândindu-se la anii săi în uniformă.

— E ceva ce vreau să vă spun tuturor, spuse Jack uitându-se drept în ochii generalului. Avem un helo perfect funcțional.

— Deci, suntem salvați? S-a repezit Julia.

— Nu chiar. Există o limită în ceea ce privește încărcătura, așa că nu vom putea fi transportați cu toții. M-am gândit la un *marine* care să piloteze, și tu cu maximum de copii care pot să încapă.

— Apreciez oferta, locotenente, dar prefer să rămân. N-aș suporta să plec știind că aici vor rămâne niște copii. Nu voi putea trăi cu asta pe umeri, a replicat Julia.

Bine, spuse Jack, după o clipă în care i-a admirat curajul. Un *marine* și cât de mulți copii pot încape. Toți ceilalți rămân adăpostiți înăuntru. Menținem această poziție până vine ajutorul.

— *’Noi’*? Adică tu nu pleci? A întrebat Wesley.

— Mă tem că nu. Nici eu n-aș suporta să trăiesc cu așa ceva pe conștiință, a replicat Jack zâmbind. Va fi unul dintre voi doi, și veți trage la sorți în stilul *Marine*.

Femeia ar fi vrut să întrebe cum este acest stil, dar a ezitat destul de mult și… Renaldo și Wesley au luat poziție de flotări și au început să execute mișcările încet, sincronizat, așteptând ca celălalt să se dea bătut. Și, deși la început a fost un exercițiu ușor pentru amândoi, după câteva minute, chipurile lor spuneau altceva. Mușchii solicitați trimiteau cascade de durere prin tot trupul.

După aproape 10 minute de ridicări, Renaldo a rămas pe podea, înfrânt de extenuare.

— Așa ziceam și eu, a comentat Wesley, el însuși epuizat, dar mai găsind energie ca să-și flexeze bicepșii către lunetistul înfrânt.

— Pregătește-te să duci imediat copii pe orbită, a ordonat Jack, reamintindu-le tuturor seriozitatea situației. Decolează și asigură-te că Bailey ne aduce ceea ce avem nevoie, și că a alertat Comandamentul.

— Am înțeles, a confirmat Wesley, înainte de a se întoarce către helo.

— Intră și așază-te în scaunul de pilotaj. Noi îi ambarcăm cât mai compact pe copii, apoi așteaptă numărătoarea. Lansarea trebuie făcută cu rapiditate. Iar cei care rămânem aici, trebuie să închidem ușa cât se poate de repede.

— Băftosule, a mormăit Renaldo cu invidie.

— Nu e bafta, fiule, a replicat Wesley. Îndemânare. Forța pură a unui băiat de la țară, mâncător de carne.

— Te-am auzit. Sper că prima masa caldă să-ți stea-n gât, labagiu arogant.

Era prima criză de când Bailey era la comandă, și părea că se descurcă bine. Orice mișcare pe care o executa era făcută în manieră cazonă, cu repeziciune, și foarte strategic.

— Activați ambii *mech* și conectați-i online. Să se ocupe de mentenanța de bază a navei.

— Da, *sir*, a confirmat Chandra, în timp ce ceilalți *marines* alergau prin navă să-și preia armamentul.

— Tu rămâi aici. Vezi să te asiguri cât se pote de clar că cei de la Comandament trimit un ajutor substanțial înarmat. Continuă să trimiți automat mesajul de ajutor și menține nava asta pe orbită, a adăugat.

— Am înțeles, confirmă Chandra zâmbind.

— Toată lumea, atenție la mine! Mișcați-vă curu' după mine, în hangar. Lansarea peste 5 minute, a anunțat prin sistemul intern de comunicații.

Apoi, acordându-și un moment de reculegere, Bailey a urmărit videoul care se tot relua pe măsură ce se transmitea către Comandamentul Marine din Defensiva Terestră.

— Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Niciodată.

— Bine, fă-mi o listă cu ceea ce transportăm! a cerut Bailey, ultimul care urma să se ambarce în micul helo, pe când Wilson, Martin, Lincoln și Sayers așteptau răbdători.

— Două containere cu alimente, sigilate, un stoc masiv de provizii medicale și arme. O grămadă de arme pizdoase, a raportat Lincoln cu mândrie.

— Bine. Hai să salvăm niște copii și să jupuim niște cururi, spuse Bailey așezându-se și începând să-și încheie chingile scaunului. Lansare!

Fără să mai aștepte ca Bailey să termine, Lincoln a dat din cap confirmând ordinul direct și a început să execute operațiunile de declanșare ale saltului ce urma.

Era un fel de amestec toxic de nervozitate, adrenalină și cădere liberă pe care fiecare îl simțea la început. O experiență aproape extracorporală pentru fiecare *marine* care a simțit combinația celor trei.

Forța cu care cădea un helo – cu sute de mile pe oră – precum o piatră aruncată din nava de orbita deasupra, îi umplea de energie pe *marines* care abia așteptau să intre în luptă. Fiecare dintre ei se gândea la videoul transmis de CO-ul lor. Imaginea *demonilor* de jos era bine întipărită în mintea fiecărui *marine*.

— *Flăcăii* aceia habar nu au cu cine se pun! a strigat Martin, stârnind chicotele celorlalți care continuau să se țină strâns de mânerele scaunelor lor.

După câteva clipe, motoarele helo-ului s-au activat, echipajul simțind instantaneu trecerea de la căderea liberă la propulsia maximă.

— Woooooo, a chiuit Lincoln, cu mâinile pe manșa helo-ului, iar toți *marines* au fost presați în scaune de turbulența violentă.

— Verifică aparatura, Sayers, eu aud de aici cum pârâie tor echipamentul! a ordonat Bailey.

— Nu e echipamentul, *sir*, e ploaia, a precizat Sayers, continuând să monitorizeze îndeaproape sistemele vitale ale helo-ului.

Ploaia? se gândi Bailey, care nu mai auzise nicicând o asemenea revărsare de apă.

În interior a început să reverbereze ecoul căderii torentelor. Tone de apă ce loveau plăcile de oțel și parbrizul securizat ale helo-ului.

— Cum poți vedea prin rahatu' ăsta? a întrebat Bailey cu voce puternică, încercând să acopere zgomotul ploii ce lovea blindajul de oțel.

— Nu văd nimic, a replicat Lincoln. Locotenentul Strong a activat baliza helo-ului lor, așa că mă orientez după ea ca să aterizez în apropiere.

— Bună idee. Sayers, activează și baliza noastră încă de pe acum, în avans sosirii ajutorului armat trimis de Comandament.

— Am înțeles.

Sayers a început să butoneze ca să facă – atunci când va veni timpul – helo-ul ușor de găsit de către echipamentul unității de luptă trimise de Comandament.

— LT, sunt înarmați! a strigat Renaldo, observând câțiva dintre *demonii*-soldați montând un fel de tun pe sol.

Acesta avea o aparență primitivă, dar strălucirea roșie a unui circuit din interiorul cilindrului metalic dezvăluia faptul că era ceva avansat și că era o armă.

Și chiar dacă era un singur cilindru, ceva precum o lance era atașată sub el, și s-a scufundat cu un bufnet în solul saturat de apă când a început să pivoteze.

— Înarmați? a întrebat tare locotenentul, grăbindu-se către ușa deschisă, lângă Renaldo ce supraveghea urcarea copiilor în helo. O, Doamne!

Era o certitudine că toți copii, însoțiți de Wesley, urmau să fie *distruși* de mâinile acestei rase de ucigași. Și, deși ar fi vrut să-și dea propria viață pentru a le salva pe ale acelora de la bordul helo-ului condamnat, locotenentul Strong știa că nimic nu-i putea opri pe *demoni*, care acum începuseră să-și orienteze arma asupra helo-ului ce se înălța.

— Doamne, NU! a strigat Julia panicată, cu gândul la copii. NU! striga, încercând să alerge spre *demoni* ca să-i oprească, dar a fost înhățată rapid de Jack.

— LT! l-a atenționat strigătul lui Renaldo care arăta spre cerul de deasupra.

Chiar în clipa când lunetistul a descoperit al doilea helo, *demonii* cu aripi de oțel au făcut-o și ei. Le-a trebuit doar un moment ca să-și ajusteze sistemul de ochire.

Locotenentul privea spre înaltul cerului, cu ochi usturători de efortul de a vedea ceva prin ploaia ce cădea necontenit. Două obiecte. De fapt, două umbre, în cel mai bun caz. Unul încărcat cu copii și îndeptându-se către siguranță, în timp ce al doilea era, mai mult ca sigur, încărcat cu proviziile necesare și vechii camarazi.

Știa că unul dintre helo-uri este condamnat, pentru că a perceput un element de evoluție avansată la specia *demonilor*. Se gândise la ei ca la niște monștri lipsiți de rațiune, dar acum realiza cât de mult s-a înșelat.

Locotenentul Strong se uita cum unul dintre ei părea să dea ordine celorlalți, folosind un dialect extrem de ciudat. Unul care nu putea fi replicat de vocea umană.

A înțeles cât de avansată este specia, de fapt, observând o insignă specială imprimată pe placa de pe pieptul liderului. Erau înarmați și militarizați, ceea ce-l făcea pe Jack să creadă că, în total, erau sute. Dacă nu chiar mii.

Dar, gândurile i-au fost repede împrăștiate de la evaluarea militară, înapoi la realitatea curentă, pentru că arma s-a declanșat.

A făcut un sunet ca de șoaptă puternică, ca și cum cineva din grup a expirat din adânc. Tubul cilindric a lansat o singură erupție, deși părea a fi compusă din două materiale diferite. Prima era o strălucire albastră, urmată de o a doua care era roșie-purpurie.

— Detectez un fel de semnătură termică, *sir*! a raportat Sayers, alertându-i pe toți cei din interiorul helo-ului greu încărcat, gata să aterizeze.

— Despre ce-i vorba? întrebă Bailey preocupat.

Dar, înainte ca să vină răspunsul, nava lor a fost lovită de o explozie în două culori. Strălucirea albastră a izbit prima, un EMP

care a scos din uz fiecare componentă electronică. Apoi, după o fracțiune de secundă, „proiectilul” roșu a penetrat carena și a avariat-o la greu. Acidul topea și devora tot ce întâlnea în cale, inclusiv doi *marines* bravi, Wilson și Martin. Prin gaura largă formată în fuselaj, ploaia grea pătrundea în compartimentul cargo.

Ca și cum prăbușirea în cădere liberă nu era un avertisment suficient, o alarmă a început să răsune în stil analogic.

Este uimitor cum se poate schimba un om într-o clipită. Calmul dobândit prin nenumărate antrenamente militare s-a transformat într-un haos când inevitabilul a devenit evident.

— Ne prăbușim! răcnea Lincoln.

Cu toate că se lupta din răsputeri cu manșa, punând în brațe fiecare fărâmă de disperare pentru a recâștiga controlul, pur și simplu nu se putea face nimic.

Se prăbușeau cu adevărat. Se prăbușeau ca un bolovan, toți rugându-se lui Dumnezeu să mai apuce încă o zi.

— Încearcă! striga Bailey, mișcarea de vrie a helo-ului solicitându-i din plin plămânii. Încearcă să-l pui jos cât de cât controlat!

— Nu pot! răspunse Lincoln. Am pierdut total controlul!

Wesley a văzut *lovitura* din scaunul pilotului propriului său helo. S-a aflat la doar câțiva metri depărtare de explozia de foc și oțel. Și deși rugăciunile sale erau pentru cei de la bordul helo-ului ce se prăbușea, Wesley i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că l-a ocrotit pe el și pe copii așezați în cabină, împietriți de frică.

— OK, băieți, acum ieșim din atmosferă. În câteva minute vom ajunge la bordul navei și toți veți avea câte o masă caldă și un pat, a comentat Wesley, cuvintele fiind menite să-l liniștească și pe el, nu numai pe copii.

— Pe toți dracii! mormăia locotenentul Strong, abia respirând, dar autoritar.

— Copiii! a strigat Julia.

— Copiii sunt bine. Dar nemernicii mi-au doborât restul echipei. Și proviziile.

— Acum ce facem, LT? a vrut Renaldo să știe.

Privind îndelung în ploaia deasă, fără să clipească, locotenentul spuse în cele din urmă:

— Suntem *marines*.

La dracu! Asta-i viața… Tot înainte!

Evident, și-a amintit de prima sa prăbușire. De sentimentul pe care l-a purtat întreaga sa carieră în adâncul sufletului. A păcălit moartea.

Fiind singurul supraviețuitor al unei aterizări nereușite, l-a făcut pe Jack să aprecieze mai mult lucrurile din jurul său. Dar, a dus și o greutate pe suflet. Aproape că simțea un fel de vină. Nu pentru prăbușire. Autoritățile au investigat și l-au exonerat de orice răspundere.

Se simțea vinovat pentru că își continua viața după ce toți ce-i din jurul său au sfârșit într-o moarte cumplită. Jack simțea ca și cum o parte din sufletul fiecăruia a rămas cu el. Chiar și astăzi.

Locotenentul Jack Strong a devenit precum spunea numele său. Puternic. Cel puțin în manieră militărească. Profesional spus, nimeni nu-l depășea. Dar la nivel personal s-a ținut departe de cei mai mulți.

Teama de a-i pierde, sau de a-i judeca greșit, pricinuind durere oricui îi devenea apropiat lui.

Și așa, Jack a devenit un *marine* ca la carte, în timp ce încerca să-și mențină sufletul în afara uniformei.

— Nu poți să te duci afară. Nu ai voie, spunea Julia.

— N-am de ales.

Începu să-și verifice armamentul cu grijă. Știind – în adâncul inimii sale – că mai are doar câteva minute de trăit.

— Dacă te duci afară, *aceia* te vor ucide. Pe amândoi! Iar noi vom rămâne îngropați aici, până murim, așa cum am fost înainte de a veni voi, a replicat femeia pe un ton panicat.

— Dacă nu ne ducem acolo, proviziile sunt pierdute. Presupunând că mai sunt încă intacte.

— Ceva este, spuse Renaldo, manevrând un senzor electronic montat pe laterala carabinei sale. Un fel de baliză, din câte-mi pot da seama.

— Înseamnă că Bailey a făcut treaba ca la carte. Chiar și sub presiune, constată locotenentul cu încredere renăscută.

— Așa făcea întotdeauna tablagiul.

— Își făcea datoria. Acum să sperăm că Wesley face la fel și va aduce ajutoare aici. Până atunci, ne facem și noi datoria.

— Va funcționa, a comentat locotenentul Strong, ambii oameni ieșind afară, în ploaie. Adică, așa ar trebui.

— Să sperăm, încuviință lunetistul.

Apoi, cu o mișcare amplă a brațului drept, Jack a aruncat o grenadă armată cât de departe a putut. Micul dispozitiv digital a străpuns torentele de ploaie și a zguduit solul cu o detunătură cumplită, la aproape 100 m depărtare.

Fără nici o vorbă, amândoi *marines* și-au început sprintul departe de adăpost și în direcție opusă exploziei.

Au alergat cam 400 m, apoi Jack i-a făcut semn lunetistului să se adăpostească. Considera că au câștigat teren destul.

— Cât mai avem până la baliză?

— Din câte îmi dau seama, cam 100 m. N-ar trebui să se vadă epava? a întrebat Renaldo.

— O vei vedea.

Jack își concentră privirea în adâncul șuvoaielor de apă, iar mintea i-a fugit înapoi la anii de serviciu militar.

— Am văzut ceva prăbușiri la viața mea. Pregătește-te pentru tot ce poate fi mai rău, pentru că șansele ca cineva să scape viu din așa ceva… nu sunt deloc bune.

— Îmi dau seama.

Renaldo cerceta și el adâncurile ploii, dar prin dispozitivul cu lunetă al carabinei.

— Au mușcat momeala? întrebă Jack.

— Așa se pare. Văd cam o duzină de ticăloși în obiectiv. Dar, mai mult ca sigur că le va cădea rapid fisa și va trebui să ne croim prin luptă drumul înapoi.

— Ai grijă să înregistrezi tot ce dracu ne confruntăm.

— Așa fac, a confirmat Renaldo, apăsând o secvență de două butoane care au activat înregistrarea digitală a imaginilor din lunetă pe hardul intern al armei.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji, draga mea. Locotenentul pare capabil să facă o treabă bună, spuse generalul, încercând din toate puterile să o liniștească pe Julia, în timp ce amândoi așteptau un semn de speranță.

— Știu, încerca ea să rămână pozitivă. Mă rog doar ca toți copii să fi ajuns în siguranță.

— Și eu la fel.

Generalul se gândea la colonie, așa cum a fost.

Colonia 12-7. Acesta era numele oficial, dar numele a devenit irelevant când au început morțile.

Mai întâi, un mic grup de mineri au făcut un raport. O consemnare scrisă a unor inscripții stranii descoperite pe pereții unei peșteri din apropiere.

Au fost considerați nebuni, sau poate victimele extenuării. Dar când grupul a făcut a doua incursiune, întorcându-se cu fotografii ale inscripțiilor, raportul lor a devenit o prioritate absolută a coloniei.

Nu că ar fi contat.

După trimiterea unui grup de investigație la peștera respectivă, apoi al unui al doilea – care nu s-au mai întors – generalul a știut că au probleme. Deși cei din jurul său refuzau să accepte severitatea situației lor, generalul a hotărât de unul singur să activeze baliza SOS.

Iar când momentul primului lor contact cu *demonii Succubus* a devenit realitate, generalul îi pusese deja la adăpost pe copii. Reacția sa rapidă, și ajutorul Juliei, au fost factorul determinant al supraviețuirii copiilor.

Și deși timp de câteva ore au fost obligați să asculte prin ușa groasă a adăpostului strigătele și rugămințile coloniștilor rămași afară, ei au rămas neclintiți. Julia știa de pregătirea militară a generalului. Iar generalul știa că aceste cunoștințe militare îi vor ajuta.

Se așteptase să vină o mare navă cu trupe ale *Defensivei Terestre*, deși cam era conștient că dorința sa era greu de îndeplinit. Colonia se afla mult dincolo de limita la care asemenea nave puteau oferi protecție.

Și, iată, au trimis o navă mică, plină cu *marines* din *Defensiva Terestră*. Să investigheze semnalul balizei și să raporteze Flotei. Așa era protocolul.

De multe ori a liniștit-o pe Julia cu povești despre *Marines* din *Defensiva Terestră* care vor debarca cu sutele, sau chiar cu miile, ca să-i salveze pe ei de inamicul atât de înfricoșător. Dar când s-au trezit doar cu o jumătate de duzină de *marines* prea puțini

„cazoni” ca manieră, iar la ușă s-a ivit o agravare a situației lor, generalul s-a simțit ca și cum a fost abandonat de sistemul militar din care făcuse parte.

Asta, până în momentul în care Jack și Renaldo au ieșit afară, prin ploaie – în mod voluntar, ca să aducă proviziile de helo-ul prăbușit – întreaga zonă fiind ocupată de blestemații de ucigași ai noii specii.

Sacrificiul de sine. Caracteristica distinctivă a adevăratului soldat.

— ...te-n mă-ta, omule! Nu vreau să mor! Du-te tu! spuse Renaldo cu convingere, dar cu voce șoptită.

— Eu nu te rog, îți ordon! a replicat locotenentul Strong mârâind.

La vreo 7 m depărtare se afla un container cu provizii. Lampa de semnalizare de pe capac emitea fulgere albastre intermitente. Containerul din oțel era unul dintre cele două. Al doilea căzuse într-o râpă din apropiere. Lumina albastră a semnalizatorului marca locul unde se afla.

— Îți amintești de faza de pe Galveeston-7? Adu-ți aminte, ai spus că-mi rămâi dator, spunea rugător Renaldo. Am încasat-o în locul tău și era cât p-aici să mor!

— La naiba, a bombănit Jack, știind că i-a închis gura. Asta a fost acum o sută de ani!

— Pentru așa ceva nu există termen de expirare. Atunci am fost împușcat.

— Bine, lua-te-ar dracu! a cedat locotenentul. Dar o facem așa cum spun eu.

— S-auzim!

— Tu te duci în vârful colinei, spuse Jack, arătând în direcția unei movile stâncoase. Cercetezi întreaga zonă și-mi confirmi că mă pot duce. Apoi alergi cât poți de repede la locul prăbușirii și vezi ce și cum. Când te întorci eu voi avea un container recuperat și am să te aștept acolo, arătă cu degetul către un loc aflat alături de primul container. Tu îl înhați și-ți ții curu’ pe urmele mele. Arma pregătită, în caz de...

— Am înțeles, a confirmat Renaldo cu o înclinare a capului.

— Și… Renaldo! locotenentul l-a înșfăcat de braț pe grăbitul lunetist. După ce se termină rahatul ăsta, suntem chit!

— Așa va fi, *boss*. Baftă! a confirmat Renaldo, și a rupt-o la fugă în direcția colinei, dar a făcut-o cu precauție și în liniște absolută.

— „*Baftă*”? a mormăit Jack în timp ce se gândea la confruntarea cu un dușman atât de puternic, la helo-ul plin cu camarazii săi care s-a prăbușit, și la perspectiva de a recupera containerele cu provizii. Și astea trebuiau făcute în spațiu deschis, în timp ce se ruga că să nu-l vadă nici un *demon*.

Al dracului glumeț.

— Nu înțeleg, a izbucnit Chandra, uimită de vești.

— Blestematul de helo… l-am văzut cu ochii mei, s-a repezit Wesley, înșfăcând-o de coate, pentru a o forța parcă să priceapă ce-i spunea. Nu mai sunt.

Ea a rămas vără cuvinte, suspinând doar.

— Ai să plângi pentru ei mai târziu. Acum, trebuie să uiți totul și să ai grijă de copii pe care i-am adus. Sunt înfometați și speriați. OK? i-a spus Wesley.

Continuând să plângă, Chandra încerca să-și reprime – deocamdată – emoțiile.

– Dacă i-ai duce în sala de mese ar fi grozav. Nu-ți vor face probleme, sunt doar teribil de speriați. Eu trebuie să mă duc la Comunicații ca să trimit un mesaj celor care trebuie să afle ce -ntâmplă aici.

– Și locotenentul?

– Cred că e bine, n-am de unde dracu să știu. Iartă-mă, Chandra, chiar nu știu. Știu doar că dacă e bine, așteaptă să vină cavaleria. Tu ești bine?

– Da, spuse frumoasa femeie, ștergându-și ochii de lacrimi. Sunt bine. Am să le dau copiilor o masă caldă.

– Dar nu prea mult. Noi avem haleală pentru *marines*. Pe ei îi bagă în infirmerie, spuse Wesley rânjind.

Era încercarea sa de a detensiona puțin atmosfera, făcând referire la mâncarea cazonă, bună doar să provoace voma.

Deși Wesley se grăbea să ajungă pe mica Punte de Comandă, s-a oprit câteva clipe. Degetele-i agile au activat cei doi *mech* de la bordul navei.

– Căutați-l pe ofițerul Bailey și ajutați-o să servească niște porții de mâncare oaspeților noștri. Apoi faceți o verificare completă a sistemelor navei, a ordonat Wesley celor doi roboți.

– Execut imediat, a răspuns unul dintre ei cu o voce digitală.

Aceștia nu erau oficial soldați. Erau alocați câte doi pe o navă – cel puțin pe una de mărimea asta – având ca unică misiune mentenanța. Tipul acesta de roboți erau cu mult diferiți de „verii" lor *soldați*, care puteau ucide cu ușurință inamicii. Dar arătau destul de asemănător.

Înalți, conform standardelor umane, cu exoschelet de oțel și o grămadă de forță brută. Cu aproape un an în urmă, echipajul procurase niște tricouri pentru cei doi droizi. Unul era albastru, iar celălalt alb inscripționat cu numele *Earl*.

Așa că au fost porecliți *Earl* și *Hey You*. Sau erau apelați altfel, depinde de cine striga către ei; numai indicativul oficial PG-13 nu era folosit niciodată.

– Caporal Wesley, *Defensiva Terestră*, nava *High Freedom*. Răspundeți, vă rog, apela *marine* prin sistemul de comunicații.

Și aștepta cu calm milităresc un răspuns, ascultând pașii celorlalți răsunând pe punțile metalice.

– Caporal Wesley, *Defensiva Terestră*, nava *High Freedom*. Răspundeți, vă rog.

De această dată, după clipe de zgomote parazitare în sistemul de comunicații, disperarea militarului a primit răspuns.

– Caporal, te afli pe un canal al *Defensivei Terestre*. Continuă.

Era o voce bărbătească, militar, fără îndoială, chiar dacă era oarecum distorsionată de transmisia perturbată.

– Avem un helo doborât și un al doilea avariat. Majoritatea echipei mele este posibil KIA[1]. Avem nevoie de evacuare imediată sub pază puternică, spuse Wesley, admițând înfrângerea.

– Care este locația ta, caporale? Ca să pot estima ETA[2], a cerut vocea.

---

[1] KIA (Kill In Action) – ucis în timpul misiunii de luptă.

[2] ETA (Estimated Time of Arrival) – timpul estimat al sosirii.

Unul dintre cele mai rele lucruri pe care le putea simți un soldat, era să fie uitat, abandonat. Cam așa începea să se simtă Wesley acum. Luptând pentru viețile lor într-o misiune militară ordonată, doar ca să vadă că aceeași militari păreau deranjați de o navă cu proprii lor camarazi.

– Colonia de pe Satelitul Tanilia. Ni s-a ordonat să venim aici ca să cercetăm semnalul emis de o baliză și am intrat într-o..., începu Wesley să raporteze.

– Te rog să încetezi imediat emisia, caporal, l-a întrerupt vocea, tăind contactul cu *marine* înainte ca acesta să-i poată descrie gravitatea situației lor curente.

Mă-ta-n cur, avortonule! Dacă aș putea, aș veni la tine prin microfon ca să-ți smulg de pe umeri capul ăla de pulă! se gândi Wesley.

Auzea slab râsetele câtorva copii, undeva în interiorul navei. Semn bun! Însemna că se mai liniștiseră un pic și nu se mai temeau pentru viața lor.

– Vă aflați la aproape 17 *klicks* de cea mai apropiată zonă de siguranță, caporale. Vom trimite o navă la voi imediat ce vom avea una disponibilă, dar ținând seama de câtă acțiune ne așteaptă, va ajunge la voi peste cel puțin două săptămâni, a replicat vocea.

– SĂPTĂMÂNI? Nu avem săptămâni – se răsti în microfon. Echipajul meu este doborât. Fie morți, fie răniți, fie au nevoie de ajutor serios. Avem un grup de copii adăpostit la bordul ultimei nave care ne-a rămas, dar ducem lipsă de provizii. Am găsit ceva aici. Un tip de viață extraterestră.

– Să vedem dacă ghicesc: aparență demonică, aripi și bine înarmați? a întrebat vocea din sistemul de comunicații.

– Ăă... da, de unde dracu știți..., a întrebat, uimit de întrebare.

– Pentru că de aproape 40 de ore ne aflăm în război. Ei ne-au cucerit patru planete de-ale noastre și au devastat Baza Laylan.

Wesley a înțeles cât de serioase sunt știrile. Deși Platforma Sky era cea mai puternică bază a *Marine Corps* din cadrul Defensivei Terestre, Laylan se afla pe lista scurtă a celor mai bune. Dacă realmente a fost distrusă, însemna nu numai că se aflau în război, dar erau și cu pantalonii pe vine.

– Război? a întrebat *marine* uimit.

– Afirmativ. Din consemnările din jurnalul vostru de bord rezultă că unitatea voastră a fost detașată cu puțin înainte ca acești Rynal să înceapă să apară prin majoritatea coloniilor noastre. Nu mult după aceea ei au început să ne atace cu multe forțe militare.

– Doamne!

– Da. Încă nu știm prea multe despre ei. Dar ceea ce știm este că sunt sute de apeluri de ajutor – exact ca al vostru. Vom veni, dar trebuie să găsiți o cale să rezistați până ce vom reuși. Ai înțeles?

– Da, a confirmat Wesley, vorba-i ieșind cu greu de pe buze.

– Comandamentul *Defensivei Terestre* – Terminat.

În mod normal, Jack ar fi blestemat ploaia atât de deasă. Dar date fiind circumstanțele, acum îi asigura acoperire suplimentară. Pe care o accepta cu brațele deschise.

Locotenentul a pus într-o raniță cât de multe provizii au încăput. Pachete militare MRE[3], magazii cu cartușe și o mică stație radio, deși carcasa acesteia părea avariată.

Jack a închis ranița și a plasat-o exact în locul pe care i-l indicase lui Renaldo. Sub greutatea torentelor de apă ale ploii revărsate se forța să se stea în picioare. Era în alertă, așa că s-a ferit rapid spre stânga și mâna cu gheare a soldatului Rynal l-a ratat cu puțin. Mișcare l-a adus într-un genunchi și privind drept în ochii inamicului său demonic.

Era prima dată când ajungea față-n față cu asemenea oroare, așa că studie creatura cu atenție.

Ca statură era mai înaltă decât Jack, dar trupul părea la fel de moale. Pielea goală era parcă împletită în jurul zonelor vitale. Se vedeau doar tendoane acoperite de piele.

Iar tendoanele puteau fi retezate… indiferent de specie.

– Cred că vei pricepe că eu sunt ceva mai greu de ucis decât un copil inocent, spuse Jack ferm, ridicându-se încet în picioare, în timp ce-și scotea pumnalul de combat din teaca de la picior.

Soldatul Rynal i-a răspuns într-un limbaj neinteligibil și nereproductibil de aparatul vocal uman. Dar Jack a știut că

[3] MREs (Meals Ready-to-Eat) – rații militare preambalate.

creatura a înțeles ce urmează. Și-a întins degetele lungi pentru a-și expune ghearele.

Demonul înaripat a atacat primul, sărind înainte cu o forță impresionantă, dar ghearele au ratat lovitura. Și-a ridicat spre el ochii negri, aprigi, concentrat asupra soldatului experimentat. Studiindu-l. În cele din urmă, privirea i-a coborât asupra pumnalului din mâna strânsă a lui Jack.

– Vezi, acolo de unde suntem noi, un pumnal auțit taie carnea până la os. Nu contează ce specie. Și poți fi sigur că știu să-l folosesc, a adăugat locotenentul rânjind.

Demonul și-a înclinat puțin capul, continuând să-l privească pe *marine*.
fără nici un avertisment, soldatul Rynal a fandat cu ghearele extinse, fiind cât p-aici să și le înfigă în stomacul lui Jack.

Dacă acesta ar fi fost mai puțin experimentat, lovitura l-ar fi terminat. Dar *marine* era veteran în lupte. Primul Război Spațial. Al doilea. A luptat alături de *Elita Spațială* în timp ce-i vânau pe criminalii de război, după ce totul fusese spus și făcut.

Și, folosindu-și experiența profesională, a secționat adânc de-a latul toracelui, când bestia s-a aruncat asupra lui. Sânge verde ca neonul a început să picure, apoi să curgă de-a dreptul.

– Uite-te bine la rana asta când ai să ajungi la porțile iadului, a comentat locotenentul, rânjind la gestul lui Rynal de a-și acoperi leziunea.

Dar zâmbetul s-a schimbat repede într-o grimasă de durere, când niște gheare s-au înfipt în spinarea sa, iar sângele roșu a țâșnit imediat.

Jack a căzut la pământ, rostogolindu-se, dându-și seama că un al doilea *demon* s-a alăturat luptei. Șansele nu mai erau egale.

Cu un reflex fulgerător a evitat la mustață o lovitură zdrobitoare de picior, din lateral, care l-ar fi terminat – ripostând la rândul său în același fel asupra unuia dintre Rynali. Apoi și asupra celuilalt, în timp ce se ridica în picioare.

Dar, și-a simțit fiecare os din craniul său zdrobit cu sălbăticie, când acest al doilea l-a trântit din nou la pământ cu un dos de *palmă* absolut autoritar.

Apoi, și-a luat arma de la spate, a scos câteva sunete, vorbe aspre, un limbaj rece, direct; Jack a rămase culcat pe spate, așteptându-și soarta. Și a închis ochii.

Locotenentul s-a cutremurat la detunătura armei, pentru că i-a trebuit un moment ca să o identifice. Fusese trasă dintr-o armă din dotarea *Defensivei Terestre*.

A deschis repede ochii… Rynal se prăbușea, victimă a unui singur proiectil de mare calibru. Când celălalt s-a întors surprins, Ronaldo a tras și în el, dar monstrul a evitat lovitura. În sensul că nu l-a lovit mortal, dar l-a *șters* pe lateral.

Dar*, demonul* a urlat de durere, în timp ce Jack sări în picioare și înfipse pumnalul în partea de jos a spinării creaturii; apoi a tras cu brutalitate lama în sus și răcnetul lui Rynal a încetat.

– Fugi! a strigat Renaldo, apropiindu-se de camaradul său de arme.

– Ă? lui Jack încă îi răsuna capul după lovitura primită.

– FUGI! a răcnit din nou lunetistul, sprintând pe lângă superiorul său.

Căca-m-aș… a izbucnit Jack pentru că în câmpul său vizual saturat de torentele ploii a apărut o mică hoardă de Rynal, fiecare dintre ei apropiindu-se rapid.

Durerea de cap era destul de puternică pentru a-l doborî *la pământ*, oricât ar fi fost de puternic. Dar, uimitor, adrenalina morții *ante portas* ne împinge întotdeauna până la limită. Așa cum a făcut și cu locotenentul Jack Strong care a început să sprinteze ca și cum viața sa depindea de asta.

Și chiar așa era.

– Cum te simți? l-a întrebat Julia câteva ceasuri mai târziu, pe când Jack se odihnea.

– Am capul încă despicat… dar sunt norocos că trăiesc.

– Chiar ești, ținând cont de ce s-a întâmplat, spuse tânăra femeie, ridicându-i ușor capul pentru ai pune pe frunte o altă cârpă udă, care să-i aline durerea ucigătoare.

– *Sitrep*![4] Raportează situația! a cerut locotenentul.

– Păi, *sir*, s-a conformat Renaldo, lăsându-l pe general să vegheze singur asupra singurei intrări în clădire. Nu prea e de bine.

---

[4] sitrep – raport privind situația.

– Spune!

– Bine, tu o ceri, a bombănit lunetistul ca dezvinovățire. Suntem în război.

– Ce? Jack și dat jos cârpa de pe frunte și s-a ridicat repede.

– Adică suntem în stare de război. Forțele *Defensivei Terestre*. Indiferent ce-or fi *chestiile* astea, noi le-am numit Rynal. S-a aflat că nemernicii sunt peste tot, nu numai aici.

– Cum? continua să întrebe Jack, încercând să proceseze noua informație. Cum se poate așa ceva?

– Habar nu am. E un mic radio în raniță, dar e doar pentru recepție. Am ascultat cât de bine s-a putut, dar acum nu vorbește nimeni. Doar ordine de luptă și rapoarte de pierderi de vieți omenești, spuse Renaldo.

Jack începu să se gândească la toate. Echipajul pe care l-a pierdut, amintirile de acasă și la guvern, într-un singur *tot*. Apoi, scoțând încet pistolul din tocul lateral, l-a ațintit în direcția generalului.

– De ce nu au atacat această clădire? l-a întrebat Jack, cu pistolul nemișcat asupra generalului.

– Ce?

– Am văzut cu ochii mei de ce sunt în stare creaturile astea. Au puterea și armele cu care să ne cucerească. Cu care să treacă prin nava mea. Deci, întrebarea mea este: de ce nu ne-au atacat încă?

– Eu… Eu nu știu, s-a bâlbâit generalul, ridicând mâna în calea armei. Și eu m-am întrebat, dar nu am un răspuns, locotenente.

– Am eu, a intervenit Julia. Sau, cel puțin așa cred.

Jack s-a întors spre ea, ezitând o clipă înainte de a coborî pistolul și așteptând explicația ei.

– Cred că e vorba de copii. Când au început atacurile, păreau să evite clădirile în care se aflau copii. Nu știu de ce. Știu doar că după ce am adus copii aici, *demonii* au început să ne ignore și au decimat restul coloniștilor.

– Și n-ai spus nimic despre asta? a întrebat generalul cu voce tare.

– Nu eram sigură. Am crezut că mi se pare doar, pentru că mă gândesc prea mult la ce se întâmplă, a replicat Julia.

– Are sens, se gândi Jack.

– Cum așa, locotenente?

– Acolo, afară, au niște armament serios. N-am mai văzut așa ceva, dar știu că ar fi putut penetra cu ușurință helo-ul atunci când l-am parcat în fața ușii. La dracu, chiar cu tot cu ușă, la o adică. De asemenea și-au reorientat focul antiaerian și au lovit helo-ul cu echipajul meu. Nu se poate interpreta deloc că n-ar fi avut timp să țintească helo-ul încărcat cu copii.

– Acum copii nu mai sunt aici, a subliniat sec Renaldo.

– Mda, sunt conștient de asta. Înseamnă că trebuie să o luăm din loc de aici cât mai repede.

– Să o „luăm din loc”, când nu avem nici un loc în care să ne ducem? a întrebat generalul.

– Sunt un maestru al improvizației.

Pe ușa groasă se auzeau zgomotele ascuțite ale zgârieturilor unor gheare pe oțel. Apoi, ușa, care separa grupul de rasa extraterestră de afară, s-a mișcat puțin. Balamalele solide cedau în fața loviturilor forței brute. După câteva minute, lumina zilei, filtrată prin torentele de ploaie, desigur, pătrundea prin spațiul format între ușă și canaturile acesteia.

Snap.

Oțelul gros a fost, în fine, smuls din balamale de forța incredibilă. Grupul a văzut cum câțiva *succubus* au intrat precauți, fiecare dintre ei având o armă masivă ce semăna cu o carabină omenească. Dar era diferită la capete, mai ales la cel strălucitor din partea opusă soldatului.

Bătându-l pe umăr pe Renaldo pentru treaba bine făcută, Jack a rămas tăcut, la fel ca și restul grupului.

Lunetistul a conectat un ecran LCD de la una dintre carabinele de luptă la ecranul propriei sale arme. Acum sistemul funcționa bidirecțional, și grupul își putea vedea vânătorii care-i urmăreau. Asta în timp ce stăteau ascunși sub dalele mari de oțel care formau podeaua din capătul îndepărtat al clădirii.

La început, când a văzut noua specie de ființe, Jack a crezut că a înnebunit, temându-se că nimeni nu-l va crede. După ce a aflat că rasa umană se află în război cu acest nou inamic, Jack a început să gândească într-o nouă manieră. În manieră militară – într-o astfel de situație, experiența sa prelua controlul.

Creaturile au cercetat aproape o oră mica clădire, dar fără rezultat. În cele din urmă, s-au adunat în grup, vorbindu-și unul altuia în limbajul care suna foarte ciudat. Apoi, Jack a văzut că în interior a fost lăsat un singur soldat.

Au dat-o-n bară. Greșeala lor. Inamicul l-a subestimat pe Jack și experiența sa.

– Trebuie să o facem în liniște, a șoptit Jack.

– Întotdeauna o fac în liniște, a bombănit Renaldo. Cum vrei să acționez?

Lunetistul a așteptat comanda lui Jack, în timp ce atașa pe neauzite amortizorul de zgomot la țeava lungă a carabinei sale.

În timp ce supravegheau ecranul LCD, care acționa ca un sistem de securitate, Jack a ridicat puțin panoul de oțel sub care se ascundeau și a tras cu ochiul. Imediat l-a urmat și Renaldo.

— Numărați în gând până la 20, spuse Jack, adresându-se Juliei și generalului, amândoi rămași pitiți sub panoul metalic. Apoi faceți cât mai al dracului de mult zgomot.

— Ești sigur? s-a mirat femeia.

— Sunt. Noi suntem doi, el este unul singur. Mi se fâlfâie de cât de buni se consideră ei că sunt. Habar nu au cu cine se pun.

Apoi, Jack i-a ordonat lunetistului să fie gata de acțiune. Acesta s-a așezat în poziție, reglându-și cu grijă dispozitivul de ochire. Jack și-a scos atât pumnalul de combat cât și pistolul, așezându-se într-un genunchi, cu fața către intrare.

Așa cum le ceruse jack, generalul și Julia au început să strige cât puteau de tare. A fost suficient ca să fie auziți prin interiorul clădirii, dar Jack a fost sigur că totuși nu a fost auzit și de dincolo de zidurile acesteia. Avea grijă ploaia.

Renaldo i-a făcut semn locotenentului – îl avertiza că soldatul Rynal venea să cerceteze. După câteva secunde, Jack a putut auzi pașii grei ai războinicului plin de încredere în sine.

Cu o mișcare scurtă, Jack a fandat mâna cu pumnalul, care a pătruns doar puțin în carne pentru că *succubus* i-a prins încheietura mâinii.

Strângând din dinți cu furie, monstrul a început să-l domine pe Jack prin strânsoare. Acesta a reușit să tragă un singur foc cu pistolul cu amortizor de sunet, dar proiectilul abia dacă l-a atins ușor pe monstru în laterală. Dar a fost suficient ca să-i dea

drumul din strânsoare. Jack a continuat cu două croșeuri – doi pumni zdraveni, omenești

Când războinicul și-a dus mâna la rana de sub coaste, Jack i-a plasat o directă în figură, făcându-l să se dea un pas înapoi. A continuat cu două croșeuri – doi pumni osoși, umani, în falca unui extraterestru. Jack păru să preia avantajul... până când bestia a ripostat.

O lovitură dură dată de adversarul său mult mai solid l-a trântit efectiv în cur, lăsându-l amețit. Dar era perfect conștient că *demonul* vine asupra sa.

S-a rostogolit într-o parte, evitând lovitura de picior a alienului. De parcă locotenentul ar fi fost o gânganie ce trebuie zdrobită.

Conștient că acesta va repeta figura, Jack a sărit în picioare, cu pumnalul pregătit. Și i l-a înfipt în partea de jos a abdomenului.

Furios, alienul i-a aplicat un upercut care l-a aruncat pe *marine* câțiva pași înapoi. Însângerat, a încercat să se ridice din nou, înainte de a realiza cât de devastatoare a fost această lovitură a *demonului.*

Jack se simțea parcă gata să adoarmă, iar capul îi răsuna ca un clopot. În timp ce se uita la cel care venea asupra sa, Jack a auzit șuieratul prin aer al unui proiectil lansat dintr-o armă făurită de om. Un singur glonț, dar de mare viteză, a penetrat prin *demon.*

Acesta a răcnit puternic, știind că acum era depășit ca număr, deci „terminat”. Au urmat alte două focuri de armă. Gloanțele i-au zdrobit craniul.

— De ce..., încercă Jack să întrebe dezorientat. De ce ți-a trebuit atât de al dracului de mult timp?

— A trebuit să aștept ca să am linie liberă pentru tragere, i-a răspuns Renaldo, apropiindu-se de locotenentul căzut. Oricum, tu îi tăbăceai curu’.

— Așa crezi? După ciocanele pe care le-am *încasat*, nu prea s-ar zice. Nu știu, dar mă simt de parcă aș fi înfruntat în ring un afurisit de tren.

— *Aye.*

— Da’ unul dintre trenurile alea mari, reale. Nu vreo jucărie de aia, de Crăciun.

— Dar până și trenurile *deraiază.*

— Așa fac, spuse Jack, uitându-se la bestia doborâtă, în timp ce lunetistul despuia cadavrul de orice părea a fi ceva tehnologie avansată, mai ales dacă erau arme.

— Ești bine? îl întrebă generalul, după ce a ajutat-o pe Julia să iasă din adăpostul de sub podea.

— Eu sunt viu, el nu, a rânjit Jack.

— O, Doamne, s-a repezit Julia să-i oblojească rănile de pe față. Te simți bine?

— Aș minți dacă n-aș spune că am avut parte și de zile ami bune. Dar pot să *funcționez* în continuare. Încă mai avem ceva de făcut.

— Ce anume?

— Să vă duc pe amândoi în siguranță, la bordul navei mele.

Locotenentul încerca să zâmbească, dar efortul său era anulat de ochiul ce era acoperit de vene roșii și de vânătaia întunecată de sub el.

— Care-i planul, *boss*?

— Păi, imediat ce termini de buzunărit pe amărâtul acesta, încercăm să ieșim de aici.

— Hei, iau doar ce s-ar putea să avem nevoie.

— Zău? Credeam că te aștept să-i iei ceasul. Poate și verigheta și cărțile de credit, glumi Jack.

— Are ceas? a întrebat Renaldo interesat.

— Plecăm? vru să știe generalul.

— N-avem de ales. Imediat ce tipul acesta nu va răspunde la un apel de control, vor năvăli aici. De data asta vor demola întreg locul, ca să ne găsească.

— Dar nu știu dacă putem supraviețui acolo, afară.

— Am supraviețuit și în locuri mai rele. Trebuie doar să fim isteți. Credeți-mă.

— Te cred, locotenente. Eu te cred, a răspuns Julia, deși generalul părea ceva mai reticent.

— Ești sigur că ai pus încărcăturile corect? l-a întrebat Jack pe lunetist.

— Îți spun că am verificat de două ori. Imediat ce au să deschidă ușa, nemernicii ăia or să zboare până la cer.

Întreg grupul era bine ascuns în desișul aflat la câteva sute de metri depărtare. Se folosiseră de ploaia deasă ca să-și croiască drum, nevăzuți, până acolo.

— Rămânem aici până auzim că face *boom*. Atunci toți își vor îndrepta atenția către clădire. Iar noi ne vom cățăra pe stâncile de acolo.

Arătă spre niște pereți stâncoși care păreau că se află la o distanță de binișor peste o milă depărtare. Jack îi privi pe toți din grup pentru a se asigura că i-au înțeles planul.

— N-ar trebui să rămânem aici pentru cazul în care vor veni ai noștri să ne caute? a întrebat generalul.

— Am luat baliza de urmărire de pe helo-ul doborât. Drăcia este aici, în buzunarul meu. Dacă vin să ne caute, le va fi ușor să ne găsească.

— Bine gândit, locotenente.

— În câteva minute, ploaia ne va șterge urmele. Trebuie doar să ajungem la pereții aceia de stângă și să căutăm o grotă.

— O grotă? a repetat Julia întrebător.

— Dacă chiar mă pricep la ceva – ca militar – este să mă scund bine și să mă camuflez. Stâncăriile sunt întotdeauna potrivite pentru așa ceva. O grotă, poate cu un interior care să ne adăpostească de ploaie și să ne asigure un loc în care să ne odihnim.

În acea clipă s-a auzit o detunătură asurzitoare. Una care păru să cutremure solul de sub picioarele lor.

— Acesta este semnalul, să mergem. Renaldo, treci în frunte, a ordonat Jack.

Lunetistul înainta primul, urmat de general, de femeia de o frumusețe impecabilă și de *marine* cu înfățișarea la fel de aspră precum planeta pe care călcau. Fiecare alerga cu speranța că va supraviețui, în timp ce *demonii* s-au adunat la locul exploziei, doar ca să descopere că trei dintre ai lor au fost uciși.

Când noaptea s-a lăsat peste colonia ororilor, Jack a continuat să supravegheze bestiile aflate mai jos de ei – stâncile printre care se ascundea micul grup de supraviețuitori asigurând un câmp vizual larg.

— Ce liniște este acolo, jos…, spuse Julia, apropiindu-se încet de durul *marine*.

Între timp, generalul adormise, la fel ca și Renaldo, înainte de a prelua serviciul de supraveghere de la Jack.

— Da. Aproape că nu-ți vine să crezi că acolo, dincolo de perdeaua de ploaie, se află o rasă de ucigași, a replicat Jack, dar atenția îi rămânea în alertă.

— Pot să te întreb ceva, locotenente?

— Jack, i-a subliniat prietenește. Desigur.

— Pari foarte preocupat de ceva.

— Păi… am să fiu cinstit. Moartea majorității membrilor din unitatea mea m-a dat peste cap – și n-ar fi trebuit.

— Da, dar, n-ar fi omenește să nu simți nici un fel de emoție pentru ei, spuse Julia pe un ton liniștitor.

— Sunt militar de prea multă vreme și știu mai bine. Există un timp și un loc când poți să-ți expui emoțiile. Dar nu în mijlocul unei lupte.

— Atunci când? vru să știe Julia.

— Acum, aici, trebuie să mă concentrez numai asupra supraviețuirii. Atât. Dar unitatea mea, chipurile acelor copii…, spuse *marine*, reținându-și lacrimile. Soția…

— Soția? a întrebat Julia, părând surprinsă și dezamăgită.

— Da. A trebuit să las deoparte toate astea. Altfel m-ar împiedica să acționez ca un *marine* adevărat.

— Nu mi-am dat seama că ești căsătorit. N-am văzut nicio verighetă, a comentat Julia.

— Mda, nu o port în timpul luptei – Jack încă nu era conștient de sentimentele frumoasei femei.

— Aa… Bine, dacă e o consolare pentru tine, eu cred că soția ta va fi foarte mândră. Te-ai luptat corp-la-corp cu unul dintre *demonii* de acolo.

— Da și am chiar și cu ce să o dovedesc, a râs Jack, cu ochiul umflat și înconjurat de vânătaia întunecată, rezultată după recenta confruntat.

— Deci…, Jack, din perspectiva militarului, care este situația noastră?

— Păi, băieții mei vor veni. Nu știu când, dar poți paria pe poponețul tău mișto că *Marine Corps* va veni.

— „Poponețul meu mișto”? a repetat Julia zâmbind.

— Ăăă..., ezită Jack, stânjenit. N-am vrut să fiu lipsit de respect. E doar o zicere pe care o folosim cu toții. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Păcat doar că ești căsătorit, a adăugat, încetând să-și mai aleagă cuvintele. Adică, e păcat pentru mine. Îți doresc, ție și soției tale, toate cele bune, a continuat Julia cu precauție.

Tânăra s-a îndepărtat și, trecând pe lângă Renaldo, au schimbat un mic salut cu câte o mișcare a capului.

— Julia, a chemat-o Jack, făcând-o să se întoarcă. Mulțumesc.

— Sigur, locotenente, i-a răspuns ea zâmbind.

— Ăă, e ceva ce ar trebui să știu, LT? întrebă Renaldo.

— Nu, dar trebuie să vorbim despre strategie.

— Da, *sir*.

— Știm că ne aflăm în război, și mai știm că ai noștri vor veni după noi.

— Da, *sir*, și sunt toate șansele să apară *în forță*, trăgând cu toate armele.

— Mda, și le-ar fi de mare ajutor dală le vom putea da un SITREP când vor sosi aici.

— Și cum vom face asta?

— Am să mă duc în cercetare. Voi încerca să deslușesc ce și cum și cu ce dracu ne confruntăm, spuse Jack.

— *Sir*, cu tot respectul, i se adresă prietenului său, vorbind ca un marine loial. Ar trebui să mă duc eu.

— Renaldo, pot să mă descurc.

— *Sir*, încă o dată, cu tot respectul, nu cred că poți. Și nici n-ar trebui să încerci.

— Adică ce vrei să spui? întrebă locotenentul, evident supărat de remarcă.

— Permiteți să vorbesc deschis, *sir*?

— Termină cu prostiile, Renaldo. Spune ce ai în minte.

— Jack, ai o familie acasă. Eu nu. Amândoi știm cum merg lucrurile uneori. Dacă Rynal sunt presați, n-au să dea înapoi. Eu am abilitățile necesare pentru recunoaștere și pot să mă mișc neauzit. La dracu, sunt lunetist, pentru numele lui Dumnezeu. Eu m-am odihnit puțin, în timp ce tu ești evident extenuat. La să-mă doar să îmbuc ceva și apoi am plecat. Mă întorc după ce răsare soarele, și am să aduc informații despre situația cu care ne confruntăm.

— Apreciez gestul, Renaldo, da – dar nu pot accepta, a hotărât Jack.

— Ba știi că poți. Lasă-mă pe mine. Eu n-am nimic de pierdut. Doar viața și nu mie frică să mor. Tu ai totul de pierdut și nimic de dovedit.

Cei doi *marines* au schimbat o privire care a durat aproape un minut întreg, fără să aibă nevoie de cuvinte.

— Bine. Caută o cale să ajungi la ceea ce nemernicii ăștia și-or fi numind centru de comandă. Analizezi situația, apoi îți retragi fizicu' până aici. Întreg. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Doar *recunoaștere*, subliniez, l-a avertizat Jack. Deja am pierdut prea mulți. Acum mănâncă ceva și ia-o din loc.

— Da, *sir*, a confirmat Renaldo, punându-și *'la umăr'* carabina de lunetist.

— Ce-i asta? a întrebat Wesley, venit în goană pe puntea de comandă a micii lor nave.

Chandra nu a răspuns, având doar o înfățișare de om înfrânt.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat Wesley, privind prin parbrizul securizat la ceea ce stârnise îngrijorarea Chandrei.

Două nave uriașe, cu nimic omenesc în construcția lor. Transportoare – aceasta a fost prima impresie a lui Wesley.

— Ce facem? întrebă Chandra.

— Doamne! Nnu… nnu știu…

— Wesley trebuie să facem ceva! Ori îi apelăm și ne predăm, ori încercăm să fugim. Ei se apropie cu rapiditate.

Chandra introducea frenetic coordonate în sistemele computerizate din fața sa.

— Nu, nu putem fugi. Navele de mărimea asta sunt proiectate să aibă la bord nave mai mici. Ne vor doborî, a recunoscut Wesley în cele din urmă.

— Și-atunci… încercăm să-i apelăm ca să ne predăm?

— În mod normal, aș spune: *pe dracu!* Ți-aș spune să aterizezi chestia asta pe suprafața planetei. Dar cu copiii la bord… Nu avem de ales, spuse el cu disperare.

Chandra l-a privit câteva momente, amândoi gândindu-se la ce ar putea să urmeze. În cele din urmă, Wesley și-a pus mâna pe umărul ei, într-un gest liniștitor.

— Atenție, navele neidentificate! Sunt ofițerul Chandra Bailey din *Forța Defensivă Terestră*. Vă anunț că intenționez să predau nava noastră, *High Freedom*, și vă cer să nu deschideți focul. Avem la bord câțiva copii și nu vom face uz de arme.

Apoi, Chandra a manevrat câteva butoane care au făcut ca nava să rămână în derivă în spațiu. Motoarele au fost oprite, la fel și puținele arme de la bord. Au rămas funcționale doar sistemul de lumini, cele de susținere a vieții și comunicațiile.

Pe măsură ce cele două nave se apropiau tot mai mult, ambii *marines* deveneau neliniștiți. Mai ales pentru copii aflați bord.

— Acestea sunt nave de război. Par să aibă o grămadă de armament, iar exteriorul pare a fi bine blindat, a comentat Wesley.

— Crezi că au de gând să tragă în noi?

— Nu, ar fi făcut-o până acum. Ne au în colimator de câteva minute.

— Și-atunci?

— Nu știu. Poate că doar se gândesc ce dracu să facă cu noi.

Navele arătau straniu, după toate criteriile. Câteva vârfuri la fiecare capăt, care le dădeau un aspect oarecum de diamant. Materialul din care era făcut corpul exterior era maroniu strălucitor. Parcă era piatră, deși amândoi *marines* știau că trebuie să fie un tip de metal. Cam 20 de tunuri mari ieșeau din fiecare navă, dar erau montate într-un singur bord. Wesley presupunea că în bordul celălalt, lipsit de armament, se aflau hangarele unde erau adăpostite navetele de atac.

— Își activează armamentul! a strigat Chandra.

— Ce? s-a năpustit Wesley către consolă. Tu ai dezactivat totul? a întrebat, deși vedea singur toate indicatoarele de pe tabloul de bord.

— Da!

— Verifică din nou! i-a cerut agitat. De ce și-ar activa armele? Nu suntem o amenințare pentru ei!

— Nu știu!

— Repornește imediat toate sistemele, ACUM! a ordonat Wesley. Trebuie să încercăm să fugim de ei!

Era prea târziu. Una dintre marile nave a tras o rafală în direcția lor – trei globuri roșii, strălucitoare, care se mișcau cu mare viteză.

Chandra se ocupa de reactivarea sistemelor, dar știa că era prea târziu pentru ei.

— Pregătiți-vă de impact! a strigat Wesley, ținându-se el însuși de ceva pentru a rezista efectelor acestei arme.

Dar proiectilele au trecut pe deasupra lor și au percutat o navă care, acum, se apropia de spațiul de luptă.

— *High Freedom*, aici EDF[5] *Silver Charity*. Ți se ordonă să te retragi pe poziție la coordonatele 4-7-14-1-9 și să aștepți instrucțiuni ulterioare – a răsunat o voce în sistemul de comunicații, spre surpriza lui Wesley și Charity.

Doar la câțiva metri prin fața lor, au „șuierat” proiectile învăluite în strălucire galbenă. Inconfundabil, evident, trase de armament *țeapăn* aflat pe puntea unei nave terestre.

— EXECUTAREA! a răcnit Wesley, plin de adrenalină. Du-ne dracului pe coordonate!

Masiva navă, venise pe urma apelului de ajutor, mult mai repede decât se așteptaseră – și apăruse trăgând din toate gurile de foc. Nava era solidă, fără îndoială, dar se confrunta cu două nave extraterestre. Care acum ripostau din plin.

— Recepționat, a confirmat Wesley ordinul, vorbind în microfonul de pe consolă. Vă informăm că încă mai avem câțiva oameni la sol, inclusiv XO/CO al nostru și un fost general.

— Am înțeles, acum retrageți-vă, a replicat vocea.

S-a dezlănțuit o luptă sălbatică, șiruri de proiectile întinzânduse din ambele direcții între nave. *Silver Charity* încasa la greu.

În timp ce se retrăgeau la distanță, Chandra și Wesley au văzut câteva helo-uri desprinzându-se din nava cea mare. S-au îndreptat direct către suprafața planetei, cu un singur scop.

Ca să echilibreze șansele.

---

[5] EDF – prefix la numele navelor militare : Earth Defence Force (ship) – navă a Forței Defensive Terestre.

Jack a crezut că tună. Apoi, pentru că ploaia continua să cadă, a știut că vine ajutorul. Cele câteva zgomote urmate de șuierături, i-au întărit convingerea. Veniseră helo-urile.

— Ce-i asta? a întrebat Julia, apropiindu-se de Jack, la intrarea în grotă.

— Acesta este sunetul ripostei *marine*. Am dreptate, locotenente? a intervenit generalul.

— Eh, încă n-am ieșit din budă, a replicat precaut Jack. Dar, sigur sunt niște helo-uri *marine* care au pătruns în atmosferă, iar după sunetele ce se aud, deasupra noastră are loc o luptă a dracului de dură.

— Crezi că *marines* ai noștri au vreo șansă? a întrebat Julia cu speranță.

— Eu știu doar atât – și Jack se întoarse către tânăra femeie – nu te tragi de șireturi cu *marines* și apoi pleci bine mersi. În final, ai noștri vor învinge.

Julia păru ușurată și a întins brațele ca să-l îmbrățișeze strâns.

Dar, după câteva momente, s-a îndepărtat de dânsul.

— Scuze, a fost doar…

— Știu. E-n regulă.

Fără a mai răspunde, Julia a plecat departe de intrarea în grotă și de sentimentele ei pentru locotenentul Jack Strong.

— Iartă-mă că-mi permit să o spun, locotenente, nu e treaba mea, dar soția ta trebuie să fie o femeie incredibilă, spuse generalul.

— Adică?

— În ultimele luni am ajuns să o cunosc bine pe Julia. Presupun că se poate spune că timpul petrecut sub presiunea *demonilor*, ne-a făcut să devenim prieteni buni. Este frumoasă, și, evident, foarte interesată de tine.

— Ai dreptate. Nu e treaba dumitale.— Iartă-mă, am crezut doar că…, începu să spună pe un ton de scuză.

— E…, e OK. Adevărul este că nici măcar nu știu dacă mai este în viață, adăugă cu tristețe. Soția mea.

— Cum așa?

— Și ea este soldat. A plecat într-o permisie de două săptămâni și a dispărut. Cu întreg grupul ei.

— Îmi pare rău.

Generalul își puse mâna pe umărul lui Jack într-un gest de compasiune.

— N-am știut.

Locotenentul i-a acceptat scuzele cu o ușoară înclinare a papului.

— Am aflat doar acum câteva zile. Pe când veneam încoace. Adică, grupul ei este căutat, dar...

— Înțeleg.

— Chiar? a întrebat Jack cu un pic de vigoare. Asta trebuia să fie o misiune extrem de simplă. Venim, vă amintim că trebuie schimbate bateriile în afurisitele voastre de radiouri, apoi ne cărăm înapoi. Și-i ajutam să o caute pe soția mea. În schimb, am intrat în buda asta. Mi-am pierdut întreaga unitate, și mă trezesc în mijlocul unui război.

— Dacă e să te simți mai ușurat, să știi că eu consider că ai făcut o treabă foarte bună aici. Nici eu n-aș fi reușit mai bine, nici chiar pe vremea când eram tânăr, spuse generalul cu o umbră de zâmbet.

Spusele sale l-au înviorat pe Jack.

— Dacă vrei sfatul meu, ține-o tot așa. Acum fii soldat, iar după ce astea se vor fi sfârșit, poți redeveni soțul îngrijorat. Între timp folosește această amărăciune... această emoție. Folosește-o, l-a îndemnat generalul.

Julia le-a ascultat conversația, pentru că se întorsese ca să-și ceară iertare. În loc să o facă, a stat să asculte povestea uni soldat îndurerat.

— Generale, îmi acordați o clipă? a cerut Julia.

— Sigur că da, a confirmat bătrânul, și a plecat lăsându-i singuri pe cei doi.

— Cât de multe ai auzit?

— Destul.

— Ce să spun..., asta-mi mai lipsea, spuse locotenentul stânjenit.

— Liniștește-te, Am venit să-mi cer iertare, nu ca să te judec. Pe bune, mi se pare incredibil că mai poți face ceva în afară de a fi îngrijorat.

— N-am de ales, spuse Jack, în timp ce în ochi îi apăreau lacrimi. Încerc doar să vă duc la adăpost pe voi. Apoi, poate..., poate că am să o pot căuta pe soția mea.

— Nu o cunosc pe soția ta, dar cred că ar fi mândră de ceea ce ai făcut aici.

— Ce anume, că mi-am dus în mormânt întreaga unitate?

— Nu. Pentru că ne-ai ținut în viață, în ciuda situației incredibil de ostilă. Mai sunt și o grămadă de copii care sper că vor avea o viață. Totul ți se datorește ție, spuse Julia cu sinceritate.

Boom!

O detunătură a reverberat prin cer, urmată de alte câteva. În total, patru.

— Ce-i? întrebat Julia.

Iar locotenentul Jack Strong știa deja răspunsul.

— Adunați-vă lucrurile, trebuie să plecăm!

— Nu înțeleg!

— Astea au fost helo-urile noastre. Aș recunoaște acest sunet oriunde. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum este să ne lăsăm găsiți ușor.

— Dar prietenul tău?

— Știe ce are de făcut, și-ți garantez că a recunoscut și el *păsările* care vin. Cu puțin noroc, ne vom întâlni la linia de sosire.

— Sunt ale noastre? întrebă generalul din alergare.

— Da. Pasul mare, trebuie să ne mișcăm repede.

— Detectez un *transponder*, *sir*, i-a raportat pilotul comandantului helo-ului.

— Bine, aterizează în apropiere de sursa semnalului și anunță celelalte helo-uri să facă la fel. Formăm un perimetru defensiv și, dacă avem noroc, cei blocați jos știu ce au de făcut, a ordonat ofițerul.

Acest ofițer fusese promovat odată cu locotenentul Jack Strong. Dar, purta uniforma albastră, ceea ce indica faptul că, de obicei, acționa în spațiul cosmic.

Imediat ce primul helo a aterizat, din el au sprintat câțiva oameni care au montat repede armamentul laser. Foarte obișnuit în cadrul flotei lor, aceste arme erau un fel de tunuri automate montate în turele clasice și care *măturau* zona din fața lor cu fascicule laser, roșii.

La câteva clipe după ce au fost activate, acestea au intrat în acțiune, lansând rafale scurte. Detectau mișcare dincolo de raza vizuală a militarilor.

— Setați încă două tunuri, ACUM! a răcnit ofițerul. Și rămâneți în interiorul perimetrului cu toate armele pregătite de tragere.

Așa au făcut. Fiecare *marine* s-a culcat pe burtă în apropierea helo-ului, cu carabinele în mâini.

După ce și celelalte helo-uri au aterizat și și-au activat tunurile laser, grupul s-a regăsit protejat de un cerc de opt turele, fiecare rotindu-se încet și asigurând securitatea ca un pumn de fier.

— Dacă nemernicii aceia se năpustesc asupra noastră, vor regreta, spuse unul dintre *marines*.

— De acum, da, a confirmat ofițerul. Să sperăm doar că cei care au fost blocați aici știu ce să facă. În caz contrar, s-ar putea să regretăm călătoria asta.

•

— Abia pot vedea ce-i în față, spuse Julia cu frustrare, în timp ce ploaia se revărsa peste ei.

— Continuă să mergi. Încearcă să te menții exact pe urmele mele.

Trei siluete alergau prin ploaia necontenită. Fiecare se gândea la lunetistul rămas pe cont propriu.

•

— Hai să le arătăm că îi vedem și le putem face față! a strigat comandantul.

Turelele s-au orientat automat focul către țintele aflate la distanță, în „carnea” extraterestră.

— *Sir*, ne atacă! a strigat tare un *marine*, ridicând carabina la ochi.

Cam două duzini de *demoni* sprintau în mare viteză către poziția temporară a oamenilor. Majoritatea au căzut cu puțin înainte de a ajunge la obiectivul lor pentru că armele din turele i-au transformat în grămezi de terci.

Dar câțiva au reușit și au început să-i spintece pe toți cei din apropiere. O clipă, panica a cuprins pe *marines*, înainte ca locotenentul să-și recapete cea mai importantă calitate. Calmul.

— Îi depășim cu 5 la 1! Faceți-i să plătească pentru rahatu' ăsta! a strigat cel aflat la comandă, alăturându-se focului de rafale scurte, controlate, trase de oamenii săi în fiecare dintre *demoni.*

În cele din urmă, după aproape un minut, s-a prăbușit ultimul *succubus*. Zgomotul făcut de respirația sa fusese la fel de amenințător precum înfățișarea.

— Restabiliți perimetrul și rămâneți în alertă. Nu știm câți alți ticăloși ca ăștia mai sunt pe acolo, spuse locotenentul germ.

— Cât trebuie să așteptăm ca să apară oamenii noștri? a întrebat unul dintre marines.

— Atât cât e necesar, Barkley! s-a răstit locotenentul. Iar data viitoare când imi mai arunci vreo întrebare, ar fi al dracului de bine să folosești și regulamentarul *'sir'!*

— Da, *sir!*

Locotenentul a intrat într-unul dintre helo-uri, folosindu-l ca bază pentru misiunea lor de salvare, fiecare *marine* a rămas cu privirea pironită spre înainte, cercetând prin ploaia deasă după orice semn de mișcare.

Armele din turele erau ucigătoare în cele mai multe situații, dar știau că ploaia reduce semnificativ distanța până la care sistemele de ochire ale acestora erau eficiente.

— Aș zice că suntem cam la juma' de milă de focurile astea de arme, a apreciat Jack când cei trei s-au oprit pentru un scurt moment de odihnă.

— Ai noștri? întrebă Julia.

— Absolut, a confirmat generalul pe baza cunoștințelor sale despre armamentul celor din *Marine Corps*.

— Bine, deci suntem salvați, răsuflă ușurată.

Dar Jack a intervenit sec:

— Încă nu. Focurile de acolo înseamnă că băieții noștri trag în ceva, și cred că știm cu toții ce-i acel 'ceva'. Și de ce e-n stare. Rămânem vigilenți și concentrați. Va fi destul timp pentru bucurie atunci când vom ajunge acolo.

Julia păru puțin surprinsă, dar generalul i-a făcut semn, dându-i să înțeleagă că locotenentul avea dreptate. Militarul din el era la fel de dur precum numele său.

— Cel mai bine ar fi să o luăm din loc.

— Să mergem, locotenente.

Când s-au ridicat în picioare, pregătindu-se pentru ceea ce știau că va fi un sprint pentru viețile lor, Jack a început să respire cu greutate. Brațele puternice ale unui *succubus* îl strângeau de gât.

— Jack! a strigat Julia.

— I-a-o de-aici! a strigat și Jack, deși cu o voce foarte slabă.

Înhățând-o pe Julia de braț, generalul a început să o tragă departe de zona aceea, îndemnând-o să alerge.

— Futu..., a scrâșnit Jack și, arcuindu-se în jos, l-a lovit cu ceafa pe demon drept în față. ...pe mă-ta!

S-a răsucit ca să se elibereze din strânsoare și, împreunându-și mâinile, le-a folosit ca pe niște pârghii pentru a doborî bestia la pământ.

— Avem ceva! a anunțat unul dintre *marines*, avertizându-I pe ceilalți să ochească spre zona respective.

— Stai! a ordonat locotenentul, înaintând rapid spre marginea perimetrului lor.

Julia alerga prima spre ei, cu generalul poticnindu-se în urmă. Amândoi erau, evident, zdruncinați.

— Duceți-i la bord. Vin și eu imediat. Dați-le ceva să se încălzească și căscați ochii până ce vă ordon eu altceva.

— Da, *sir*.

— General, *sir*, mi s-a ordonat să vă readuc la flota de pe orbită, a raportat locotenentul.

— Nu pot pleca fără marines care au venit ca să ne salveze.

— Sir, am ordin.

— Ordin? Dar jurământul tău? Tu trebuie să protejezi orice viață omenească, nu doar pe mine. Noi nu ne lăsăm oamenii în urmă![6]

---

[6] Referire la Principiul Nr.**1** al celor din US *Marine Corps* - "*Leave No One Behind, No Matter the Cost, human or otherwise, of Bringing Them Out*." Principiul Nr.**2** - "*Do Not Quit! No Matter the Cost of not quitting!*"

Locotenentul păru afectat de hotărârea generalului. Parcă-și reevalua opiniile.

— Te rog, a adăugat Julia. Sunt oameni buni.

— În regulă, a replicat tare locotenentul. Nu-mi voi trimite oamenii să-I caute, dar vom mai rămâne puțin. Poate că vreo oră am să uit că sunteți deja la bord. Dar atât, a avertizat.

— E bine și așa, mulțumesc, replica generalul.

Dând din umeri la auzul mulțumirilor, de parcă se gândea că tocmai a făcut o greșeală, locotenentul a ieșit repede din helo. Trebuia să-și informeze oamenii că staționarea lor pe suprafața planetei tocmai s-a prelungit puțin.

— Totul va fi bine? a întrebat Julia.

— Aș vrea să cred asta, draga mea, spuse generalul, întorcându-se către tânăra femeie, înfășurată ca și el într-o pătură. Dar adevărul este că pur și simplu nu știu.

Julia privi în afara helo-ului, prin desimea ploii. Întrebându-se care va fi soarta locotenentului Jack Strong și a vechiului său camarad lunetist.

Pe când zăcea întins pe jos, cu rafalele de ploaie rece lovindu-i fața, Jack începu să-și ridice capul un pic.

*Succubus*ii se dovediseră a fi niște adversari duri, dar puteau fi uciși totuși. Jack știa acest fapt pentru că se uita la unul dintre puternicii lor războinici care zăcea lângă el, lipsit de viață.

Lui Jack i-au revenit câteva *flash*uri în memorie. Lupta lor a fost intensă – efectiv o luptă pentru supraviețuire. Încheieturile pumnilor îl dureau și erau umflate de la loviturile date bestiei până la *terminarea* acesteia. De asemenea, îl durea tot trupul de la loviturile primite, care aproape că erau să-l ucidă.

Pe cât de mult blestemase ploaia soldatul dur până în acest moment, acum o considera ca fiind trimisă de Dumnezeu. Șiroitul apei pe chip era singurul motiv datorită căruia s-a întors de pe tărâmul somnului etern.

Cu încetineală, începu să se ridice din noroiul de sub el. În cele din urmă a ajuns în picioare. Clătinându-se puțin, Jack și-a regăsit pistolul. Pipăind prin noroi, și-a recuperat și pumnalul de luptă. Deși pierdut, acesta rămăsese în teacă. Și-a amintit de lupta în care încerca cu disperare să-și scoată pumnalul.

Un sentiment de urgență l-a cuprins, și a început din nou să alerge. Se străduia din toate puterile să mențină direcția corectă înspre locul de unde răsunaseră mai devreme focurile de armă.

— Am un contact! a strigat unul dintre *marines*, și toți ceilalți au privit prin lunetele armelor, așteptând.

În raza lor vizuală a apărut Jack poticnindu-se, după care s-a prăbușit la pământ. Era epuizat.

— Dezactivați turelele! E unul de-al nostru! a strigat locotenentul, alergând să-l ajute pe Jack Strong, care zăcea nemișcat pe solul inundat de ploaie.

— Jack! a țipat Julia, dând să se repeadă, dar a fost reținută ferm de general.

— Respiră? l-a întrebat locotenentul pe *marine* care-l însoțise.

— Da… foarte slab.

— Du-l la helo, IMEDIAT! a ordonat locotenentul.

— Da, *sir*.

— Dar celălalt *marine*? întrebă un altul.

— Nu mai putem aștepta. Dacă o facem, acest om va muri. Duceți-l la bord, stabilizați-l, și hai să ne cărăm de aici, înapoi la nava de pe orbită.

— Da, *sir*, desigur.

Și a alergat să execute ordinul, ducându-l pe Jack în spate.

De niciunde, niște brațe l-au cuprins strâns pe locotenent. Înainte de a se putea întoarce ca să-l vadă pe *succubus*, *demonul* l-a tras înapoi, dincolo de perdelele de ploaie.

— *Sir!* a strigat unul dintre *marines*, pentru că nu-l mai vedea nicăieri.

De fapt, el le putea auzi strigătele, dar lupta cu monstrul îl împiedica să răspundă. Treptat brațele acestuia i-au ajuns în jurul gâtului strângându-l autoritar. Locotenentul începu să se piardă către ceea ce o fi fost paradisul acestei planete.

Click.

Un singur glonț tras dintr-o armă cu supresor de zgomot a străpuns craniul alienului. Lunetistul, care demult se considera a fi un prieten al lui Jack Strong, se regăsea acum în situația de a salva un alt locotenent. Începea să devină un fel de cutumă.

— Ridicați-vă, *sir*, trebuie să ne mișcăm rapid, l-a ajutat lunetistul să se ridice pe locotenentul aproape lipsit de viață.

Imediat, cei doi au fost localizați de un mic grup de *marines* care-și căutau comandantul. L-au ajutat pe Renaldo să-l ducă pe locotenent la adăpost.

După câteva minute, helo-urile s-au topit în întunericul cerului de deasupra lor – ploaia căzând în cascade pe metalul bine finisat al fuselajelor.

— Pot să intru? întrebă Julia, ciocănind ușor în tăblia de oțel a ușii.

— Sigur că da.

Lupta corp-la-corp împotriva *demonului*, îl făcuse să apară ca un erou, dar îl lăsase fără vlagă. Jack s-a ridicat, deși a trebuit să facă un mare efort.

— Vreau doar să-ți mulțumesc din nou. Pentru tot. Cred că-ți datorez viața.

— E-n regulă. Asta e datoria mea, replică pe un ton modest, dar cu un zâmbet de satisfacție.

— Ascultă... voiam..., începu Julia să spună, dar cuvintele i-au fost tăiate brusc de doi *marines* care-și escortau comandantul către ei. Tălpile groase, cauciucate, făceau un zgomot puternic pe podeaua din hol.

— Locotenentul Jack Strong? a întrebat CO.

— Da, *sir,* răspunse, salutându-și superiorul.

— Repaus, fiule. Putem discuta între patru ochi?

— Desigur.

Și înclină din cap către Julia, ca un fel de scuză că au fost întrerupți atât de brusc.

Ea se gândea la el într-un mod care-l făcea să pară mai grozav decât era în realitate. Musculos, dar nu exagerat, și destul de blând ca să se întrebe ce i se potrivește mai bine. Milităria sau dragostea?

Când Julia l-a văzut pe durul *marine* începând să lăcrimeze, și sprijinindu-se de peretele metalic din spatele său, a știut în inima sa despre ce e vorba.

Soția lui Jack a fost ucisă.

Nu văzuse niciodată astfel de vești împărtășite personal, dar și-a imaginat întotdeauna cât de oribil trebuie să fie. Văzându-l pe CO încercând să-l liniștească pe omul care era atât de puternic în *Corps*, inima Juliei sângera pentru Jack – la fel ca și a lui CO care avea sarcina să dea asemenea vești.

— Puteți rămâne un timp lângă dânsul, doamnă, dacă se poate? a întrebat unul dintre *marines* din escortă.

— Sigur că da, a confirmat Julia – și ea cu ochii plini de lacrimi.

După câteva momente, cei trei militari au plecat la fel de repede ca la venire. Luând cu ei întreaga lume a lui Jack.

— Îmi pare atât de rău, spuse Julia, apropiindu-se de omul doborât de durere.

El ar fi vrut să-i răspundă. Să-i mulțumească pentru cuvintele calde și înțelegere. Dar Jack pur și simplu nu a putut. Când a deschis gura, nu a putut scoate nici un sunet. Era ca și cum toată rațiunea sa de a trăi ar fi dispărut instantaneu.

— Julia l-a cuprins în brațe, strângându-l cu putere la piept, în timp ce Jack continua să plângă incontrolabil.

Boom!

Zgomotul unei lovituri de tun care a lovit nava – și saltul brusc de pe traiectorie – i-au trimis pe podea pe Jack și Julia.

Au urmat încă trei *boom*uri, fiecare la fel de răsunătoare ca și prima. Nava lor de luptă s-a zguduit din nou, pendulând, datorită exploziilor. În interior au început să sune alarmele.

Toată lumea la posturi! Acesta nu este un exercițiu! O voce feminină se auzea prin sistemul intern de comunicații al navei.

O clipă, Julia s-a întrebat dacă vocea este reală, sau doar computerizată. Suna destul de real, dar calmul ei era dubios.

— Ce se întâmplă? a întrebat tare, când alte lovituri au zguduit nava.

De data aceasta au fâlfâit și luminile.

— Suntem atacați, a precizat Jack, ștergându-și lacrimile.

Acum înfrunta realitate și ceea ce urma de făcut.

— Atacați… de cine?

Întrebarea ei a primit ca răspuns doar o simplă privire din partea celui care-și revenise în doar câteva secunde de la omul doborât la militarul de acțiune.

Demonii aveau propria flotă.

— Raportul! a cerut căpitanul, imediat după ce a intrat în compartimentul CIC[7] ca să afle ce se întâmplă.

— Am tras în ei cu tot ce avem, sir, dar nu se vede nici un efect, a raportat unul dintre militari care supraveghea desfășurarea bătăliei pe monitor.

— Cu tot ce avem? a repetat căpitanul dezvăluind astfel faptul că nu știa nimic despre ce se întâmplă, în afară de exploziile de pe navă.

— *Sir*, avem trei nave inamice care ne atacă. Sunt marcate cu logo-ul *Succubus* și nu par să fi suferit vreo avarie.

— Tunurile noastre electromagnetice?

— Cele care mai sunt funcționale trag continuu. Dar cu efect minimal. Blindajul lor este nemaipomenit.

Căpitanul șovăi câteva momente. Se gândea la singura lor armă „termică”. Fiecare navă *marine* de această mărime era considerată navă de luptă, și era dotată cu câte un focos termonuclear – FT.

— Loviți unul dintre ticăloși cu FT. Comunicați flotilei poziția noastră și lansați semnalul SOS. Sunați alarma pentru abandonul navei.

— *Sir?* a cerut unul dintre membrii echipei, cerând confirmarea ordinelor.

— Codul meu de identificare este 4-6-09-5-27-11 – executați ordinele, a confirmat căpitanul. După aceea puneți-i pe toți la adăpost.

Se putea auzi pe tot cuprinsul navei prin sistemul intern de comunicații, la fel ca și pe fiecare dintre navetele de luptă angajate direct în *dogfight*[8] pentru supraviețuire împotriva inamicului superior ca număr.

Comandamentul Marine, sunt nava cu codul de identificare Delta-7-Delta. Transmitem ultimele coordonate cunoscute și vă

---

[7] CIC - *Combat Information Center* sau *Action Information Centre* (AIC) – este compartimentul de pe navă care funcționează ca centru tactic ce asigură informații procesate pentru Comandă și controlul luptelor/operațiunilor din zona apropiată.

[8] dogfight – luptă aeriană.

informăm că abandonăm nava. Suntem atacați viguros de nave inamice. Evacuăm pe suprafața planetei și așteptăm misiunea de salvare și extragere.

Repet. Comandamentul Marine, sunt nava cu codul de identificare Delta-7-Delta. Abandonăm nava.

Locotenentul Jack Strong nu s-a mai aflat niciodată în acest tip de situație, dar cunoștea structura unei astfel de nave ca pe propriul buzunar. A înșfăcat-o imediat strâns de mână pe Julia.

— Ține-te de mine. Mergem la hangar. Nu intra în panică și aleargă cât poți de repede. Rămâi lângă mine.

— O…OK.

După standardele omenești, navele *demonilor* aveau un aspect straniu. Erau lungi, aproape ca niște lame și se pare că în față aveau mai multe vârfuri ascuțite. Peste tot erau antene de comunicații, și o ușă de hangar prin care ieșeau și intrau navetele de luptă.

Tunurile lor, aflate pe partea superioară a navelor, dezlănțuiau rafale, proiectilele arcuindu-se în sus din cele două găuri masive și deveneau incandescente înainte de a-și schimba complet direcția către navele *marine*.

Jack a recunoscut strălucirea roșie-albastră, știind că e similară cu ceea ce întâlnise pe suprafața planetei cu doar câteva zile în urmă. Dar a continuat să alerge fără să se mai gândească la asta, neîndrăznind să încetinească.

Julia se ținea în urma sa. Mai bine decât se așteptase el. De fapt, menținea ritmul și viteza într-o manieră mai bună decât mulți *marines* care s-au aflat alături de el. Era de felicitat dorința sa de a trăi – cel puțin.

— Drept înainte! a strigat Jack, proiectilele distrugătoare lovind acum nava într-un ritm mult mai rapid. Locotenentul a înțeles că aceasta se datorește faptului că tunurile electromagnetice au fost scoase din uz.

Întregul hangar era plin de o forfotă de oameni. Fiecare dintre ei nerăbdător să se urce într-una dintre navetele rămase. Fiecare dintre navetele de salvare urma să *plonjeze* către suprafața

planetei și, cu oarece noroc, va ateriza în apropierea celorlalte. Apoi, oamenii se vor regrupa și vor face tot ce se poate pentru a supraviețui atacului forțelor ce vor veni curând pe urmele lor.

Jack se infiltra prin mulțime cât de bine putea, ținând-o strâns de mână pe Julia, dar era tot mai greu să înainteze prin ceea ce semăna cu un zid de carne umană. S-a oprit așa cum au făcut toți ceilalți și liniștea a pogorât asupra mulțimii. Era efectul unei singure împușcături.

— Ticăloșilor, lăsați-l pe locotenent și pe femeie să treacă! a strigat Renaldo, cel care trăsese focul de avertisment în interiorul hangarului.

Gloata nu a rămas nemișcată prea mult timp, dar a fost suficient pentru ca Jack și Julia să ajună la mica navetă unde se afla Renaldo.

— Bine te-ai întors, Boss, i-a urat lunetistul zâmbind.

Cu brațul întins, i-a ajutat pe amândoi să urce în navetă.

— Generalul? întrebă Jack.

— Presupun că face chestii de general.

Ridicându-se în picioare, Chandra l-a îmbrățișat pe locotenent, aproape refuzând să-i mai dea drumul. Arunca priviri ciudate către Julia, care devenise atât de atașată de omul în uniformă.

— N-am știut dacă te vei putea veni la timp, a comentat Wesley.

— Mda, bine, a mormăit Jack, întorcându-se să privească înghesuiala de oameni disperați să supraviețuiască.

Începeau să se calce în picioare, sperând să apuce un loc la bordul unei navete de salvare.

— Încă nu suntem la adăpost.

În fine, Chandra i-a dat drumul locotenentului, dar făcea tot posibilul să-l țină cât mai aproape.

— O mână de ajutor? a întrebat Jack, întorcându-se ca să-i ajute pe cei ce nu se puteau urca singuri în helo.

— Stai! Copiii? a întrebat Julia tare.

— Liniștește-te, au plecat cu un zbor anterior. Nu participă la „distracția” asta, i-a răspuns Wesley.

— Ce vrei să spui?

— Păi, fără îndoială, acum sunt în afară de pericol. Probabil că până acum au mâncat bine și dorm la căldură.

— Oh, a oftat ea ușurată. Mulțumesc.

Oamenii au continuat să se adune în helo, prin trapa largă din spatele acestuia. Alte câteva duzini își așteptau rândul, dar Jack știa că nu vor mai reuși să se urce la bord.

— Dacă mai luăm și pe alții vom fi supraîncărcați. Nu vom reuși să ajungem pe suprafața planetei, a precizat locotenentul cu voce tare.

Mai știa că nava mamă, cât era ea „de război”, încă mai încasa lovituri dure și în curând va fi spulberată.

Unul dintre cei doi *marines* plasați în fața helo-ului, a semnalizat cu mâna și trapa s-a închis. A fost urmat imediat de celălalt *marine* care a apăsat un buton mare din dreapta acesteia.

Pasagerii de la bord au putut auzi țipetele celor rămași afară – haosul total s-a dezlănțuit. Strigăte de ajutor și lovituri cu pumnii în trapele blindate, pe măsură de helo-ul a început să se miște încet pe puntea-hangar.

Lui Jack i s-a strâns stomacul când s-a gândit la cei rămași în urmă. Poate că unii dintre ei vor reuși să se pună la adăpost la bordul altei navete – dar știa cu siguranță că cea mai mare parte dintre ei vor pieri.

Jack se gândea și la luptele din exteriorul navei lor – micile navete de atac încleștate în *dogfight*, în timp ce proiectilele tunurilor străbăteau cu viteză sălbatică vidul negru al spațiului. A înțeles că drumul lor către suprafață va fi, fără îndoială, o călătorie turbulentă. Una care i-ar putea duce pe toți la moarte prin explozia helo-uri.

Apoi, chiar dacă vor supraviețui măcelului focului inamic, supraviețuirea lor pe suprafața planetei putea fi foarte scurtă. Pe bolovanul acesta spălat de ploaie. Locul nenorocit unde, în mintea sa, a început totul. Devenise foarte repede un fel de blestem care acum cădea asupra sa, o osândire a păcatelor sale.

Jack va fi norocos dacă va supraviețui căderii libere. Toți ar fi. Dacă norocul era de partea sa, militarul din el va fi din nou forțat să lupte pentru supraviețuirea lor. Dar, de data aceasta, era ca și cum el ar fi un tigru rănit care nu mai are nimic de pierdut. Soția, echipa – tot pentru ce trăise până în această clipă. Au dispărut. Jack accepta lupta ce urma, degetele tremurându-i ușor la gândul răzbunării împotriva acestor nemernici veniți din stele.

De data aceasta nu va evita lupta, o va căuta.

Asta-i viața… tot înainte!

•

“*Delta-7-Delta*, aici nava *Star Hammer Orion*. Vă auzim tare și clar și am recepționat coordonatele voastre. Rezistați și ripostați, suntem la mai puțin de trei zile depărtare. Recepționați? transmitea un *marine* prin sistemul de comunicații, așteptând răspunsul…

…care nu a mai venit niciodată.

— Cheamă înapoi navetele noastre de cercetare și pornim cu viteză maximă spre poziția lor, a ordonat un ofițer cu multe decorații.

— Am înțeles, a confirmat unul dintre ce vreo 20 militari aflați fiecare în fața unei console. S-ar putea să nu mai avem combustibil pentru întoarcere dacă facem tot drumul cu viteză maximă.

— Așa să fie, a replicat comandantul. Trimite un mesaj către platforma *Forței Defensive*. Spune-le că am răspuns semnalului de ajutor. Avertizează-i că vom folosi viteza maximă și cere-le să ne trimită o navă-cisternă, cât se poate de repede.

— Am înțeles.

Fiecare dintre *marines* știa că va fi o călătorie într-un singur sens, dacă merg la viteză maximă. Simplu spus, nava va consuma o cantitate imensă de combustibil – forțând motoarele la maxim. Va executa o călătorie care, în mod normal, necesita trei zile, în doar jumătate din acest timp. Comandamentul i-a avertizat asupra acestei situații, pentru că nava își va consuma rezervele și va rămâne imobilizată la destinație.

Era un joc de noroc. Fiecare dintre cele șase nave *Star Hammer* erau absolut masive. Fiind proiectate să servească ca niște posturi de comandă în spațiu, erau supraîncărcate cu armament de top și mii de *marines* experimentați care știau cum să-l utilizeze.

Când cele patru *păsări* s-au apropiat de intrarea în hangarul lui *Hammer* – fiecare fiind o navetă de recunoaștere neînarmată, cu lumini de poziție ce semnalizau roșu-galben. Senzorii au început să comunice cu luminile încastrate în puntea hangarului. După câteva clipe, sistemele navigaționale de la bordul navetelor

s-au sincronizat cu cele din hangar. Toate luminile au devenit verzi.

A intrat în acțiune procedura standard, micile navete înaintând ghidate de auto-pilot. Fiecare a apuntizat ușor pe suporții din oțel, fixându-se pe puntea solidă.

În mai puțin de 5 minute, întreaga navă a început să trepideze zgomotos, pentru că și-a pornit motoarele ce o vor duce în zona de luptă. Sperau să-i salveze pe cei aflați în pericol, deși comandantul lui Hammer habar nu avea care sunt forțele inamice ce-l așteptau. Știa doar că era vorba de o luptă în care erau prinși niște *marines*, ca și ca el, și care aveau nevoie de ajutor. Iar ajutorul era pe drum. Sprintând la maxim prin spațiul presărat cu stele și gata să tăbăcească niște cururi.

— Va fi o aterizare dură, a strigat unul dintre *marines*, în naveta supraaglomerată. Dacă aveți centuri de siguranță la scaun, folosiți-le. Dacă nu, țineți-vă bine de ceva ce e atașat la fuselajul navetei și nu-i dați drumul.

Era cea mai rea situație la care fusese martor Jack – cel puțin în materie de lupte. privind prin micul hublou al navetei, care se rostogolea rapid sub atracția gravitațională a planetei, Jack nu avea nici o îndoială.

Erau învinși.

Majoritatea navelor pe care le vedea erau pictate cu însemne pe care nu le mai văzuse niciodată. Acestea vânau navetele lipsite de apărare care se îndreptau către sol. Navete exact ca cea în care se afla el, plină de panică.

Simțind cum se înclină botul navetei – semn sigur că urmează o cădere liberă, Jack și-a scos vesta militară. A pus-o în jurul său și al Juliei și a legat-o bine de o traversă a navei, știind că aceasta este ferm sudată de fuselaj.

— Eu..., s-a bâlbâit Julia panicată. Eu nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea să moară. Îți promit că dacă supraviețuim aterizării, jos am să te protejez eu.

Tânăra a început să plângă, la fel ca mulți alții de la bord, în timp ce ceilalți se rugau.

Jack încerca să o liniștească, dar propria sa durere era aproape insuportabilă. Cu ochii plini de lacrimi, Jack a

îmbrățișat-o doar – niște brațe puternice puteau să-i redea acesteia încrederea.

Aflată în siguranța centurii de protecție, Chandra a văzut gesturile dintre Jack și Julia. Ani de zile, femeia-soldat a simțit ceva pentru locotenentul Jack Strong. Ceva mai mult decât o prietenie.

A negat adesea acest fapt față de camarazii din echipă, dar perspectiva morții sigure a forțat sentimentele să iasă la suprafață. Chandra a făcut ceva ce nu i se mai întâmplase de ani de zile. a plâns. Nu tare, dar destul de vizibil pentru ca Renaldo să observe.

Ca militari erau antrenați să nu se teamă nicicând de moarte. Chiar și în aceste împrejurări, lunetistul a știut că plânsul ei este emoțional. Părea să-i înțeleagă durerea – și-a pus mâna peste a ei și a strâns-o puțin.

Era momentul în care fiecare a început să-și analizeze viața. Alegerile făcute și sentimentele neexplorate. Zgomotul ploii ce lovea fuselajul navetei arăta că impactul se va produce curând. Nu mai exista o a doua șansă.

— Jack, a strigat Chandra, destul de tare ca să atragă atenția. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

Secundele necesare pentru ca mintea lui să proceseze această confesiune au fost ultimele lor secunde de viață înainte de impact.

Toate sufletele de la bordul navetei osândite au pierit.

Star Hammer Orion a sosit la aproape o săptămână după confesiunea de iubire a Chandrei – intrând într-o luptă dură cu adversarii lor ce semănau cu *demonii*. O rasă de ființe cu tehnologie superioară, dar fără respect pentru viața inocentă.

În mai puțin de o zi, armata *succubus* a aflat că umanitatea poate face față confruntării într-o luptă dură. Navele *Star Hammer* s-au alăturat lui *Orion* și au eradicat această rasă josnică de războinici.

Dar tot a durat vreun an sau doi ca să reușească.

Când s-a reluat colonizarea micii planete, militarii noștri au început să recupereze ceea ce a mai rămas din epave.

Locotenentul Jack Strong a primit postum *Medalia de Onoare* – împreună cu toți membrii unității sale. Misiunea într-un asemenea loc și sacrificiul lor în fața acestui fel de pericol, nu va fi uitat niciodată.

Dar, ceea ce se va uita va fi dragostea Chandrei pentru locotenent. Răspunsul lui nu va fi auzit niciodată. Acum se aflau fie în paradis, fie în iad, având doar un singur gând. Ce ar fi putut să fie.

Din nefericire, într-o lume a aventurii, chiar și eroii mor.

Fiecăruia dintre noi i-ar place să creadă că finalul fericit este garantat. Că într-un fel sau altul, eroul povestirii noastre a găsit o cale să scape la sfârșit.

Eu vă spun că zilnic mor mii de oameni. Fiecare fiind eroul propriei sale povești.

Vom afla că *succubus* erau doar una dintre multele rase aflate printre stele. Unele pașnice – altele violente. Cea mai violentă dintre ele fiind… rasa umană.

• • •

Dacă va fi să reții ceva din această nuvelă scurtă, aceasta să fie:

Fiecare dintre noi înșine se poate regăsi într-o situație asemănătoare celei din naveta osândită. Și chiar dacă moartea noastră va fi diferită, țelul nostru până în acel moment rămâne același. Să-ți trăiești viața fără regrete. Să-ți urmezi visele și inima, indiferent unde te vor duce.

Viața oricui se sfârșește cu moartea. Cum se va întâmpla, într-o navă spațială sau în salonul liniștit al unui spital aflat într-un oraș oarecare, va fi întotdeauna într-un mod diferit. Dar, cu toții vom ajunge la momentul ultimei răsuflări. Aceasta va fi ultimul semn lăsat de noi în lumea ce ne-a înconjurat.

De fapt, trebuie să-ți trăiești fiecare clipă a vieții ca și cum ar fi ultima. Procedând astfel, orice altceva va fi pe locul care-l merită.

Cei dragi vor ști care îți sunt prioritățile.

Vei avea o viață fericită.

Și – cel mai important – când, în cele din urmă, îți va veni sfârșitul, vei putea pleca cu zâmbetul pe buze.

Iar în final, asta contează.

• • • • •

SFÂrsIT